

editorial

A

ra que la nova carretera de Reus a Vilaplana ja és una realitat gairebé finalitzada, ja podem començar a pensar en fruit-ne.

Podem posar-nos a pensar en tots els qui al llarg dels anys hi han anat esmerçant esforços i temps, ja que aquesta obra no ha estat la casualitat d'unes circumstàncies ni d'una loteria, sinó que ha estat el treball de molts durant molt de temps.

Altre cosa és pensar si aquesta carretera és la que tots havíem somiat, ja que de ben segur que per alguns habitants de l'Aleixar ha estat un mal son la tallada d'arbres de l'entrada del poble, com també ho ha estat per bastants vilaplanecs la pèrdua dels plàtans, el pont gran i d'altres petits signes identificatius nostres.

Caminar cap al futur diuen que és això, el saber sacrificar coses col·lectives i personals en nom d'un bé major.

En aquest camí cap a la millora col·lectiva, és quan hem d'apendre a destriar els mals governants dels bons. Mentre que els primers tan sols es mouen pels vots que puguin guanyar per la seva gestió, els bons governants posen la vista una mica més lluny, en el futur, encara que no els sigui rendible ni en vots ni en l'economia de l'immediat i són capaços d'aquesta manera de preservar aspectes culturals, carrers, cases o espais del poble en el present perquè en puguin fruit les següents generacions en el futur.

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:
Montse Ferré
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:
Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Oscar Aymami
Sarai Martínez

Col·laborador:
Pep Pelat és Oscar
Aymami

Premsa on-line:
Raquel Virgili

Disseny:
Maria Casanova

Portada:
Albert Badia Cabré

Preimpresió:
Serveis Integrals
de Preimpresió sl

DL T-1553-2000
Tirada: 350 exemplars
Preu: 2,50 euros.

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedrís* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

sumari

- Editorial, 2
- L'entrevista, 3
- Qüestionari, 5
- Articles d'opinió, 6
- Carta, 10
- Assaig, 11
- Educació, 12
- Ampa, 13
- Medi Ambient, 14
- Notícies, 15
- Salut, 18
- Psicologia, 20
- Rutes, 21
- El racó de la llar, 22
- Festes, 23
- Activitats, 24
- La fototeca, 25
- La fresca, 26
- Passatemps i humor foraster, 27

Visiteu la nostra pàgina web: www.lopedris.com

EL CONTE DE LA BLANCANEUS

Lo Pedrís té el goig de presentar-vos el conte «La Blancaneus», segona publicació de la seva línia editorial.

Amb text original, en format teatre i en català, de Dolors Vallverdú Ferrando i representat per les nenes que anaven a l'escola a les primeries dels anys 40, en plena postguerra, ha estat reconstruït gràcies a la memòria col·lectiva d'aquelles, ara ja no tant joves, actrius que tan bé representaren l'obra, sota la magistral direcció del Dr. Octavi Mestre Ferré, a la nostra Sala Parroquial, ja

fa més de mitja centúria...

L'únic frangment escrit que s'ha pogut trobar és el paper del REI. A la recuperació memorística oral, en casos de variació, s'ha optat per la versió més respectuosa amb la mètrica (còmput sil·làbic, rima, etc...). És clar, doncs, que s'ha pogut perdre una petita part de text original pel camí; tot i això, la comprensió no s'ha vist seriosament afectada.

La presentació es farà durant la Diada de Sant Jordi, el programa de la qual el farem públic més endavant.

Comfiem en la vostra assistència i entusiasme de sempre. Moltes gràcies.

LUÍS LÓPEZ GAN (MANYO)

"Quaranta-dos anys que fa que sóc aquí i quaranta-dos anys que he pujat per Setmana Santa al poble"

En Luís té el do de la ubiqüitat, és capaç de ser a un munt de llocs alhora i, a més, complir com cal a tots! Com era d'esperar, és clar, ens ha dedicat un bocí del seu temps per recrear-nos, amb la seva peculiar professionalitat, uns petits retalls de la seva vida. Qui li retregui que no parla ni un sol mot de català s'equivoca de mig a mig! En Luís no parla en català: pensa en vilaplanenc!

Vas venir molt jove?

Em faltaven vuit dies per fer 14 anys. Primer vam venir els pares i jo i al cap de tres mesos, mon germà i la mare. El 1954, a Híjar, hi havia cinc mil habitants i avui no més de dos mil.

Recordes què vas sentir quan vas arribar?

Estava molt acostumat a allí i vaig deixar-ho tot! Tot plegat vaig tenir una sensació molt rara, no era començar de zero del tot però gairebé. De totes maneres no em va costar massa adaptar-me. Vam començar a treballar a ca la Sra. Lola, li vam portar la terra durant tres anys, al Corraló dos anys més i ja vam comprar la casa de l'Antonio Vaquero.

Què sents cada vegada que tornes a casa?

Quaranta-dos anys que fa que sóc aquí

i quaranta-dos anys que he pujat per Setmana Santa al poble. Recordo que fent el servei militar a Castillejos (destinat al Mas dels Frares) quan va arribar el relleu jo em vaig agafar el final de la setmana per poder anar a casa, el trajecte fins Vilaplana, que habitualment era de dues hores, el vaig fer en tres quarts. Imagina't com devien anar les cames, pensant en el Dijous Sant a la nit, a Híjar!

Vau notar alguna mena de rebuig entre la gent del poble?

La veritat és que sempre ens hem sentit

recolzats, no hi va haver mai cap mal rotllo, sempre vam trobar algú que ens allargava la mà.

Quina era la teva colla d'aleshores? Què feieu?

Amb el Pere Ramon i el Joan Anton vam fer-li les mil i una a Mossèn Isidre! La missa la passàvem cada diumenge a les voltes de l'església. Anàvem a la maduixa i a prendre tot tipus de fruita. Això sí, sempre procuràvem de no fer destrosses: el que agafàvem ens ho menjàvem i no deixàvem res, només els pinyols!

T'hem vist fer quasi de tot. El més rellevant, potser ha estat

el teu pas per l'Ajuntament, però d'alguna manera sovint has aparegut on hi feia falta col·laboració i participant en tota classe d'events, no?

Ben cert, vaig sortir elegit regidor per Convergència (com a independent) i em va tocar la Regidoria de Serveis. Allí vaig portar tot el referent a l'aigua i clavegueram, brossa i funerària (que, encara avui, porto). De totes maneres m'agrada força col·laborar en tot el que puc: futbol, 24 hores de futbol sala, milla, Casa de Cultura, ADF, Teatre, tirant els coets i la traca, amb els Armats... La meitat em surt de mi, però

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I
PENSIONISTES DE VILAPLANA
C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

he de reconèixer que per l'altra meitat també em deixo enredar força!

Tens alguna anècdota que es pugui explicar de tot aquest ventall de vivències?

A tot el que he fet hi he posat molt de carinyo i potser per això te'n podria explicar un munt d'anècdotes. Recordo que el deu d'octubre del 1994 puc dir que vaig tornar a néixer!

I això...?

Doncs que aquell dia (el dels aiguats) l'Agustí Mallol (aleshores alcalde) em va trucar a les 8 del matí perquè anés a treure el cotxe de morts de l'escorxador i si no hagués estat pel Joan Moreno que em va convèncer que hi havia perill vertader, de ben cert avui no seria aquí fent aquesta entrevista

Canviant de tema, has estat molts anys participant en la junta i l'equip de futbol. Explica'ns com va anar tot.

Quan es va reprendre seriosament el futbol de nou, va ser el Pere Recasens qui m'hi va enredar (recordeu que vam començar junts la U.E. Vilaplana i el Suer X.B.) Anàvem a marcar el camp, passar el corró, posar i treure les xarxes, etc. El més dur era fer de delegat, hi havia vegades que m'havia de tancar amb l'àrbitre al vestuari i no les tenia pas totes!

I amb el grup de teatre, com va anar, què ens pots explicar?

Quan col·laborava a La Passió m'encarregava del so i no fallava!

Sempre passava el mateix! El dia de l'assaig general no anava res bé, un complet desastre! Però al dia de la funció tot sortia "a pedir de boca", com per art de màgia, mai ho he entès això! També recordo que un any, coincidint amb un desplaçament dels armats a la Trobada de Flix, no vaig dormir gens, vaig empalmar l'assaig general amb la sortida i el viatge amb el Land Rover es va fer etern.. sempre amb la finestra oberta per no adormir-me. La Trobada va anar molt bé però a la tornada vaig empalmar amb la funció, que era a la tarda, sense haver menjat res, només beure!

També fas la teva aportació a l'A.D.F. Des de quan hi col·labores i què hi feu?

Vam començar a fer patrulla el Pep Mateu i jo. Després ho vam continuar amb el Daniel i va anar venint més gent. Actualment ja funciona com a una entitat més del poble.

Recordo un any que ajudava a l'organització de les 24 hores de futbol sala (crec que eren les de l'any 94), aquella nit vaig ser-hi tota l'estona entre la taula i recollir pilotes fins que vaig entrar al relleu de l'A.D.F., aleshores,

just en el moment que em posava a descansar, la dona m'avisava que hi havia foc (poca cosa però calia anar-hi). Una vegada apagat, vam anar a refrescar al Refugi de La Mussara. Mentre érem dins, va entrar un mosso per dir-nos que ens havien ratllat el Land Rover. Vaig sortir i quan vaig veure que el nostre era l'únic cotxe que hi havia em va agafar un atac de riure. -Quin parell d'ineptes!- Vaig pensar. Em cabia el puny a la boca de tant de riure!

I ara, treballes a la Cooperativa...

Vaig estar treballant molts anys amb el Jaume. Va aparèixer la possibilitat de millorar i la vaig aprofitar.

Veig que estàs força content...

Si, la veritat és que m'ha anat molt bé. M'hi sento força bé des de fa tres anys i, si no passa res, aquí espero acabar... Per cert, no vull acabar sense donar-li les gràcies a l'entrevistador, ja que d'una o altra manera m'ha fet sortir sempre a totes les revistes; amb molt d'humor, això sí! Humor que tots hem de compartir!

Moltes gràcies, Luís!

LA REDACCIÓ

P L A C I T	ELECTRICITAT FONTANERIA CALEFACCIÓ GAS
	Mas de l'Aleu, 14 43365 ALFORJA Tels. 649200747 - 977816116

iberCaja

 CALA PEIRONA RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA Telèfon 977 81 51 71

1. Amb motiu de la reforma de la carretera de l'Aleixar a Vilaplana, com creus que s'ha d'actuar amb el Pont Gran i amb els Plàtans que donen l'entrada al poble ?
2. Quins són per tu els principals elements arquitectònics i patrimonials que ens identifiquen com a poble. Faries alguna cosa per preservar-los i donar-los valor, o no ho creus necessari ?

Margarida Lucas i Balanyà

1.- En ple segle XXI cada cosa ha d'estar en el seu context i complir la seva missió: les carreteres han de ser vies de comunicació, ràpides i segures, i els arbres en llocs adients per a gaudir-ne, cuidats i respectats.

2. Per a mi, com a element arquitectònic, El Pont Vell, però desgraciadament no s'ha sabut conservar i s'ha deixat malmetre massa. Ens queda, per sort, el magnífic entorn natural de les muntanyes de La Mussara i els seus racons únics, encara que gairabé inaccessibles i descuidats. Serem capaços de fer alguna cosa per a no acabar-los de perdre i poder fer que les noves generacions en gaudeixin?

arrencats com els de l'Aleixar, però la realitat és que avui en dia, les grans obres modernes no tenen en compte aquests "detallets" que en certa manera són un preu que hem de pagar per a poder gaudir de qualsevol millora.

2. Penso que l'element arquitectònic que més identifica un poble petit com el nostre és el campanar, perquè és el que més es veu quan t'hi acostes. De tota manera, jo voldria destacar per les seves característiques particulars l'antic dipòsit de l'aigua. Actualment es troba en un estat de conservació bastant lamentable i crec que s'hauria de portar a terme alguna actuació per tal de recuperar-lo abans que sigui massa tard (recordeu sinó l'època en la que estava il·luminat, feia força goig), i potser també buscar-li alguna utilitat en el futur.

La placeta nova que es va fer a la riba, malgrat els enrenous que va portar la seva construcció, ha esdevingut en poc temps un dels llocs més emblemàtics i més ben considerats tant pels habitants del poble com per foranis. Al costat el dipòsit de l'aigua és per mi, un punt de referència, un testimoni del temps. Un dels elements característics que va desaparèixer sense pena ni glòria, i que a mi sempre m'ha sabut greu, va ser l'abeurador.

I no gaires coses més. En general, crec que som un país no gaire amant de conservar ni cuidar el nostre patrimoni. I quant parlo de país em refereixo a un país molt petit, molt petit.

Montserrat Pàmies Tost

1. El Pont Gran penso que s'ha de reformar i ampliar. Al mateix, temps s'ha de conservar el pont com sempre l'hem vist.

Per altra part, crec que s'ha actuat bé tallant els plàtans per poder fer una bona entrada al poble. Els arbres a la carretera són un perill.

2. El que ens identifica com a poble són l'església i el campanar. S'han de conservar.

Mercè Mariné Ferré

1.-Fa dues setmanes que vaig venir a Vilaplana i a l'entrada de l'Aleixar els ulls i el cor se'm van empetitir; Els ulls per la quantitat de llum que entrava

sense filtrar-se entre les fulles dels plataners, i el cor, en veure arran de terra una rotllana de fusta serrada. Se n'havia parlat tant! Doncs, ja no hi eren!

L'arranjament, la millora o la creació d'una carretera és duta a terme per una mena d'empreses que no crec que valorin massa tots aquets sentimentalismes. En el pensament d'alguns quedarà l'absència d'aquets gegants que ens han acompanyat tant de temps, però a poc a poc amb la pols que aixecarem pitjant una mica més l'accelerador els anirem esborrant. I que consti que a mi no m'agrada córrer.

2. El campanar és el primer element arquitectònic i el veig una mica deteriorat. Un altre indret característic per a mi, són els rentadors. Un lloc on a l'estiu, em ve de gust d'anar-hi a prendre la fresca.

Maite Luna Mariné

1. Jo penso que el Pont Gran, els Pinets, els Plàtans... són un conjunt d'elements que, d'una manera, tots identifiquem com la porta del nostre poble,

l'arribada a casa.

A mi m'agradaria poder conservar aquest paisatge, encara que malauradament, els avenços impliquen, moltes vegades, canvis que ens són lamentables.

Donar alternatives per evitar que això es produeixi, em resulta difícil, ja que sóc profana en la matèria. Crec que és possible trobar solucions i compartir sentiments i progrés.

2. El paisatge que envolta el poble és un tret característic que cal preservar i cuidar.

També destacaria, d'una manera personal, els carrers adoquinats, el dipòsit de l'aigua de la plaça Catalunya, el campanar amb la façana de l'Església, la Font de Les Creus i tots els espais de lleure...

A mi m'agradaria que es respectessin i es conservessin.

Josep Huguet Mendizábal

1. Respecte del Pont Gran, seria interessant respectar la imatge actual, conservant-ne la forma d'arc i mantenint les mateixes baranes i

malecons de pedra, i en quant als Plàtans crec que seria una llàstima que haguessin d'acabar

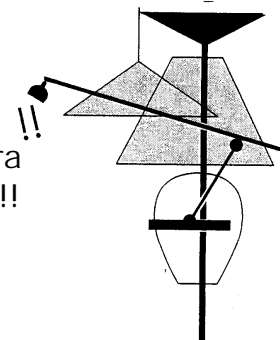
LA REDACCIÓ

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantal·les a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

articles d'opinió

PARLEM UNA MICA DEL PLA URBANÍSTIC...

Això del P.O.U.M., creieu-me que no és fàcil portar-ho bé quan hi ha un grup de gent bastant incompetent darrera.

Començant per l'arquitecta del poble, que per contestar una carta tarda tot l'estiu, i l'ajuntament només sap dir-nos que ha estat de baixa per maternitat i que ha estat molt ocupada... en quin món viuen aquests estrellats??!! Està preparada aquesta senyora per dur a terme una obra faraònica tan important pel destí del nostre poble??

Hi ha famílies afectades pendents de l'aprovació d'un pla que ens pren la terra a favor de l'especulació de l'ajuntament, i no ho estem passant gens bé. Nosaltres vam contestar dins del termini d'al·legacions d'un mes, mentre que l'ajuntament ens va «contestar» amb set mesos de retard, per dir-nos que tot segueix igual i que l'arquitecta estava ocupada amb el seu fill, que per mi té tots els respectes, només faltaria!, però que demostra un cop més la manca de serietat per les dues parts (ajuntament i arquitecta), en tirar endavant un pla urbanístic d'aquestes dimensions.

El que trobo més fort, és la poca informació que tenim els veïns afectats

sobre l'estat d'aquest pla, a què juga aquest ajuntament??

També és molt dur aguantar la humiliació que ens va produir el regidor d'urbanisme, quan va anar a casa els meus avis a demanar el vot abans de les eleccions per després prendre'ls-hi la terra als nassos!!

Aquest ajuntament fa molts actes per ensabonar als ciutadans, s'ha de reconèixer que l'obertura de l'escola és una cosa molt positiva pel poble, i que pugui el president del Parlament a inaugurar-la és una vacil·lada per a la gent, sí, molt bé, però amb molta facilitat oblida als seus votants i mira pels seus interessos... em pensava que en un poble petit això no passava.

La meva família no està a favor de l'estancament del poble, no ens importa que pugui créixer (bé, sempre que sigui un creixement sostenible, controlat i que no empastifi l'entorn de ciment, com ja ha passat a pobles veïns..), però en el nostre cas estem poc informats de l'estat del pla (o enganyats?).

Creiem que portar 200 nous habitants al poble, tal com ens va dir el regidor d'urbanisme, és insostenible ara per ara; recordem com es va omplir la piscina aquest estiu? No tenim aigua al poble, i

si la solució és fer una presa a les Tosques.. que bonic que és que ens carreguem el paisatge per especular amb un fotimer de cases!!

Ben certa és l'afirmació següent: la terra no ens pertany a nosaltres, sinó als nostres fills; ells heredaran el que deixarem nosaltres. I no els agradarà saber que quan erem a temps de fer-ho bé, ens vam equivocar.

Encara estem a temps de fer les coses bé, de dur a terme un bon pla d'urbanisme, un pla que sostingui les necessitats reals del poble i integrat a un entorn previl·lijat; d'aquí a uns anys penso que Vilaplana podria ser un poble envejat per molts.

Només cal mirar com s'ha desbordat el creixement en altres pobles de la comarca, és d'aquesta manera com volem acabar? I si és així, on anirem a parar?? Ja per acabar amb aquesta crítica al pla urbanístic més insostenible que s'ha presentat mai a Vilaplana, se sap que hi ha una promotora (especuladora) que fa propostes a l'ajuntament cap a un altre cantó, què passa amb tot plegat?? Exigim respostes ja!

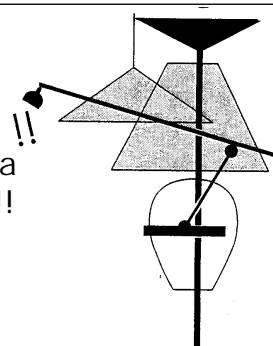
JESSÉ MARTÍNEZ I ANGUERA

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantal·les a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

EXCAVACIONS I
TRANSPORTS

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

ELS RENTADORS

Suposo que els ronyons de les nostres àvies van agrair molt el fet de canviar les lloses del Riu de les Vallis per poder estar dretes als Rentadors de més avall. Aquell picar i repicar a canvi del fregar una mica més suaument els devia semblar, suposo, un avenç important. Com quan van sortir les rentadores automàtiques: ja no va ser l'esforç humà el primer en comptar, va ser algun botonet i la imperiosa electricitat.

Doncs en aquesta primera escala em volia parar, perquè així com quan rentadores i rentadores s'han espatllat i han desaparegut de la nostra vida; pels Rentadors segueix baixant aigua, segueix havent-hi una zona per ensabonar i una zona per esbandir. A més de sentir-se el caure de l'aigua que no cessa i el soroll del plataner que el vent fa moure amb més o menys intensitat.

Però ja no s'hi pot rentar, almenys l'última vegada que hi vaig ser. S'està transformant en una mena de bassa

plena de llac, amb les parets llefiscoses i dins la qual no pots posar ni un mocador de butxaca per fer-lo net. Amb això no vull dir que s'hi hagi d'anar a rentar, cadascú és lliure de fer el que millor li passi pel cap, però és altra vegada la memòria qui s'envà, qui sense massa recances no va deixant rastre i algú preguntarà què era allò i ja no sabrem què explicar-li.

Era un lloc acollidor i si tenies alguna peça gran que les màquines d'ara no són capaces d'engolir, podies submergir-la i veure com les bombolles

d'aire s'anaven omplint d'aigua, podies ensabonar-la fins que quedava neta, després acabar esbandint-la i penjar-la perquè el sol i l'aire acabessin d'assecar-la. Ara no. Ara ja no queda neta, es fa un remolí que és difícil de definir quan es tracta d'higiene. I els voltants d'aquests Rentadors, al final plens de ciment, al final mancats de més arbres, només l'imperiós plataner que hi ha en té tota la responsabilitat, amb unes escales que sembla que hagin de

caure i amb esclatxes que semblen regalimar llàgrimes de deixament, em segueixen dolent cada vegada que hi vaig. Me'ls imagino diferents, almenys més segurs. I sobretot més cuidats, no només amb un cartell que n'anuncii la seva existència, com suposo que es deuen cuidar altres coses que no estan a les afores. Perquè, és curiós, sempre que hi vaig hi ha gent que hi fa una estada, sigui de fora o sigui del poble. Alguna cosa deuen tenir. Alguna cosa tenen les coses que et veuen créixer.

NEUS SÀNCHEZ ROBERT

LES GÈNIES I LA MEVA MARE

En l'anterior article de Lo Pedrís vaig escriure «les mestresses de casa, que dediquen temps i paraula a la relació són gènies de la civilització» L'eficient equip de redacció va corregir el que, per a ell, era una falta gramatical (no existeix el femení de geni) i, finalment, l'article va aparèixer amb la paraula «genis».

En realitat hi ha una falta, però no la que l'equip va veure. La falta, que la M. Milagros Rivera, autora de la cita, i jo després, veiem, és una falta en el simbòlic. A nosaltres dues ens falta «gènies» en l'univers de paraules que utilitzem per dir el món (univers de paraules que és el simbòlic). I per això la hi posem, perquè existeixi.

El mateix passa amb la meva mare. No existia fins fa uns anys, en el simbòlic -en la cultura i les paraules amb què la diem-, la relació entre una mare i una filla. No se'n parlava. I no vull dir d'una mare genèrica, metafòrica, sinó la meva pròpia mare real, i de mi, la seva filla. Perquè això fos concebible ha calgut temps, la Luisa Muraro amb el seu llibre «L'ordre simbòlic de la mare», les filòsofes del grup Diòtima de la Universitat de Verona, i altres dones que escriuen sobre el pensament de la diferència sexual també aquí, a Catalunya. I paraules noves com «gènies» i d'altres.

Des que vaig començar a escriure els articles de Lo Pedrís, aquest ha estat el lloc on he anat posant paraules a la trobada de l'experiència de la meva mare i de la meva pròpia experiència. No ha estat mai premeditat: el que escric sempre em sorprèn a mi, també. I quan passa sento que aquest diàleg d'experiències aporta sentit, ordre i mesura a la meva vida. Això a nivell personal, però també, a un altre nivell, aquest fer de l'intercanvi una cosa pública, a través de l'escriptura, fa que el simbòlic creixi, que s'enriqueixi, perquè les experiències i les paraules amb què les dic es fan compartibles amb altres dones, amb altres homes i es converteixen en polítiques, perquè la política de veritat està en tot allò que fem en relació.

De fet, la llengua, que la meva mare em va ensenyar a través de la relació amb ella, és el principal sistema d'intercanvi que jo utilitzo, amb altres. És un sistema d'intercanvi que sosté la civilització. Per això, inventar paraules, recuperar-ne el sentit original, inventar maneres noves de dir les coses són algunes de les possibilitats que tenim per dir el que volem dir, quan el que hi ha disponible no ens serveix. Per això la llengua també és política.

LOURDES ALBI

articles d'opinió

TOTS PLEGATS NECESSITAREM DÉU I AJUT

Benvolguts amics.

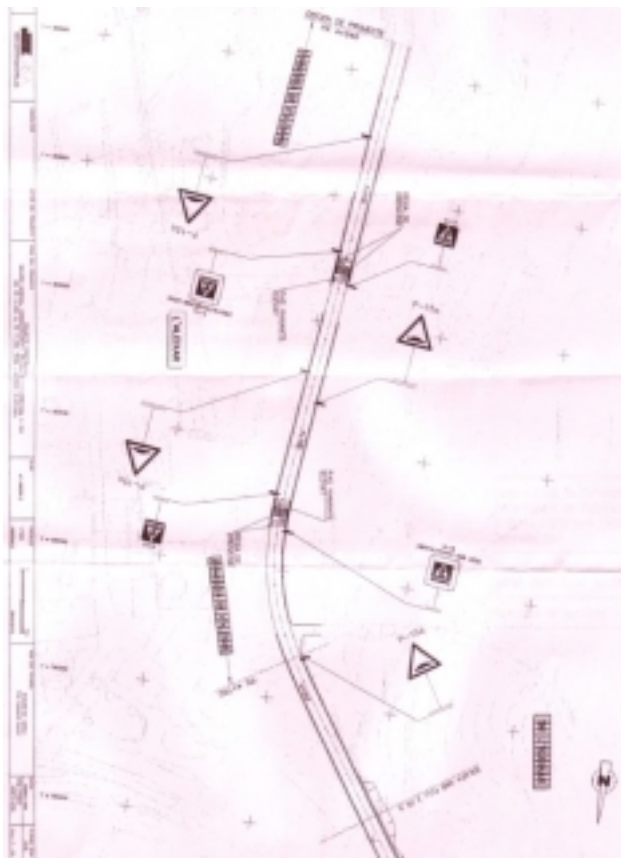
És la primera vegada que us dirigeixo quatre ratlles. Així que en primer lloc us vull felicitar, com a lector i subscriptor de Lo Pedrís per la feina que féu; realment és un autèntic plaer llegir-vos, ja sigui en paper o a l'altar major on es consagren les dèries actuals: <http://www.lopedris.com>.

El motiu principal que m'ha mogut a fer aquesta reflexió és la reforma que s'està fent de la carretera T-704, des del PK 0+000 al 7+800, autèntica joia de la república i de la que les generacions futures en parlaran, segur, a tort i a dret.

La gènesi pública de la magna obra s'inicia en els dies llunyans d'un 9 de novembre de 1999 quan el DOGC obre el període de la informació pública de l'estudi informatiu, junt amb el corresponent estudi d'impacte ambiental. Cal recordar que tot i que els esmentats estudis informatius i d'impacte ambiental van ser tramesos a l'Ajuntament de l'Aleixar, als efectes previstos per la informació pública, aquest Ajuntament no va trametre cap informe. Així doncs, d'acord amb l'article 15.2 de la Llei de carreteres, es va entendre que existia un pronunciament favorable de l'Ajuntament. Aquesta informació pública va ser aprovada definitivament per resolució del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques el 7 de novembre de l'any 2000. S'acabava de donar la primera passa amb els ulls embenats.

L'Arcàdia aleixarenca va viure el seu màxim esplendor durant l'estiu del 2005 quan s'inicia un moviment ciutadà que recull més de 1.000 signatures per

evitar la destrossa de terres i arbres que la citada reforma preveia i que finalment s'ha acabat consumant. En la nostra societat, sovint confonem progrés amb una orgia de ciment, quitrà i cotxes. Per no parlar només de l'esmentada carretera, a La Selva del Camp tenim un clar exemple de com cimentar el barranc d'en Bartra va ser presentat com una cosa profitosa i moderna. Per sort la visió dels tribunals ha estat la contrària. Què deu moure un cervell a veure correcte un desgavell semblant? Segurament deveu recordar que a principis del segle XX el pintor Joaquim Mir va residir al nostre poble i va pintar molts indrets i persones que avui ja no existeixen. Si pogués venir d'aquí uns mesos només podria pintar carreteres

i cotxes corrent com bojos amunt i avall sense saber ben bé per què. El dia de la Festa Major de Sant Blai, ens van presentar la lloable iniciativa de la Ruta

Mir – Manent, de la que ja es poden veure els primers senyals externs. Si al contemplar l'ermita de Sant Blai des del plafó número 13 de la ruta (l'Aleixar. Escales de sortida del poble. L'ermita), procurem despertar la consciència, el primer que veurem és un mastodont faraònic de ciment en forma de nou pont sobre la Riera. Com a mínim fa molt de mal a la vista. S'acaba de donar la segona passa amb els ulls embenats, però amb algunes butxaques «entotxanades» ben obertes.

L'Apocalipsi ens espera just al darrera del fum que deixarà la última màquina de l'empresa que fa les obres, és a dir el primer dia que s'obri al trànsit el vial reformat. Mentre el "nostre"

Ajuntament ens diu a finals de gener de 2006 (sempre oportuns i avançant-se als esdeveniments) que estan oberts a qualsevol suggeriment en mesures de seguretat per fer-lo arribar a la Direcció General de Carreteres. Mentrestant, el dia 9 de febrer ens comuniquen des del citat departament, que les mesures en aquesta travessera, per tal de disminuir la velocitat de la circulació i d'incrementar la seguretat viària, respecte al creuament dels vianants, seran implantar dos ressalts al paviment (del tipus de pas de vianants sobreelevat) amb una senyalització lluminosa prèvia i un reforçament de la senyalització de limitació de velocitat. Aquests dos passos es faran a la zona del consultori mèdic (i l'escola) i a prop d'un desenvolupament urbanístic que voreja els 200 habitatges. Vegeu

plànol de febrer de 2004. És a dir, com que sembla que ningú ha previst treure la carretera del nou Carrer Major del poble, doncs tindrem festival cada dia.

S'acaba de donar la tercera passa amb els ulls embenats, una greu paràlisi cerebral, i això sí, amb uns bons taps a les orelles, més que res per poder dormir.

Ara els arbres ja no hi són i els trossos d'avellaners del voltant han quedat asclats. Molts de naltros hi tenim records molt especials: La calidesa d'uns llavis en el primer petó, pot ser no molt destre, la veritat sigui dita, o un cor que batega desbocat mentre les mans acaricien, per primer cop, els pits adolescents d'aquella xiqueta tan eixerida. Tot això, per fer només una pinzellada, passava sota l'esplèndid túnel que formaven les dues fileres de

plàtans, i a finals dels anys 60 ja se'n van carregar una bona colla i ara els han acabat de rematar. Els sentiments de les persones per les coses de la terra no es poden tractar així; han trinxat els records de joventut de molta gent i l'encant singularíssim de l'entrada d'un poble. L'agricultura està mal ferida, només cal donar un tomb pel terme per veure-ho. La costa i parts del Pirineu són un autèntic femer. Si ens carreguem el paisatge dels pobles petits què hi quedarà ?

Per acabar només ens resten un parell de coses pendents:

Primer: Treure la carretera del mig del poble. Al seu pas per l'Aleixar s'ha

convertit en el nou Carrer Major, i els 200 nous habitatges previstos generaran uns quants centenars de cotxes afegits als actuals, que només agreujaran el problema que tindrem tant els aleixarencs, com els que hi transitaran cada dia.

Segon: Demanar amb insistència que el Misericordiós vetlli, en general, per tothom i que l'àngel de la guarda que tots portem al costat ens deslliuri, en particular, de qualsevol mal que podem prendre al travessar la dita T-704.

ANTON MARIA SALVAT LLAURADOR

COL·LECTIU ALEIXARENC TORRE REGINA

ELS ARBRES FAN ALEIXAR

És la segona vegada en poc temps (la primera va ser en una carta enviada al diari EL PUNT i publicada el dia 26 de gener del 2006), que manllevo el títol ELS ARBRES FAN ALEIXAR per parlar de la tala d'uns plataners de la carretera T-704 a l'alçada de l'Aleixar.

I ho faig perquè, si no recordo malament, durant l'any 2005 la revista LO PEDRIS va publicar un petit comunicat redactat per un grup de joves adolescents de l'Aleixar que portava aquest títol i que tractava de justificar amb aquell escrit la seva oposició a la tala indiscriminada dels nostres plataners.

Per tant, i si em permeteu l'expressió, els drets d'autor d'aquest títol és d'aquests joves que han creat una marca i un estat d'opinió dignes d'elogi sobre el tema en qüestió. Dit això, jo tan sols em limitaré a utilitzar aquest títol com una excusa que justifiqui una sèrie de reflexions que vull fer sobre el tema de la tala dels plataners.

Una de les afirmacions, o millor dit preguntes, que aquells joves feien en el seu comunicat era aquesta: Perquè els adults ens ensenyen a l'institut que el planeta s'està quedant sense oxigen, si després són els adults els que no res-

pecten aquesta teoria? La pregunta en qüestió fa mal a la consciència col·lectiva de tots aquells que pensem que no calia tallar els plataners i que, com a mínim, i vista l'evolució dels moviments de terres efectuats, es podien haver replantat perquè els arbres no estaven ni molt menys malalts com es va dir. Però és clar, és més barat tallar-los, i tot i que el conseller Nadal ens ha dit que en tornarà a plantar de nous, ningú sap ni quan, ni com, ni quants, ni on. De vegades el més barat surt més car. Ja ho veurem...

I la pregunta fa mal a la consciència d'adults políticament correctes, perquè de vegades no ens atrevim a dir en veu alta el que pensem per por al que diran (els que estaven a favor de tallar els arbres bé que s'han afanyat a dir-ho, perquè queda bé, perquè s'ho creuen de veritat o perquè els convé, véa a saber...).

Perquè callem quan hauriem de defensar allò que és nostre i que fa temps que ens caracteritza i ens fa singulars, el paisatge, el nostre entorn, la nostra vida en definitiva? I perquè ens mantenim en silenci, a l'expectativa, i mentrestant són altres els que en treuen o en trauran profit de destruir el paisatge?

Defensar els plataners no significava estar en contra de la reforma de la ca-

rrertera com de vegades s'ha dit. Defensar els plataners era haver-ne parlat i fer un debat públic i serè, sense crispacions (el nostre Ajuntament sempre amaga el cap sota l'ala quan es plantegen temes complicats com aquest) i plantejar una reforma de la carretera sostenible i segura (els plataners es podien haver replantat perfectament; a casa nostra hi ha exemples molt recents d'altres ajuntaments que ho han fet o, com a mínim, ho han intentat). Que tot això ens ho hagin recordat uns joves que en cap cas no arriben a la majoria d'edat, hauria de sotragar les nostres consciències d'adults acomodats i fer caure la cara de vergonya a més d'un.

JOAN-MIQUEL VENTÓS RODRÍGUEZ

COL·LECTIU ALEIXARENC TORRE REGINA

Servei Oficial:

Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

- Mecànica de l'automòbil i planxisteria
- Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
- Serralleria

C/ Muralla, 23 • 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

CARTA OBERTA DE JUAN PALOMO (YO ME LO GUISO, YO ME LO COMO)

M'agradaria que des d'aquest fòrum que és Lo Pedrís, algú m'expliqués per a què serveixen les ADFs. Com funcionen. Com es financien...

Benvolgut sr, Juan Palomo,

"Som una organització de caràcter totalment altruista que vetlla per la protecció de l'entorn que tant estimem: les muntanyes de Prades-La Mussara. Durant l'estiu, estem en màxima alerta ja que el perill d'incendi és altíssim. Com ho fem? Muntem equips que patrullen per tot el terme municipal de Vilaplana-La Mussara. Si veiem una columna de fum donem l'avis immediatament. Determinem quin és el punt de més fàcil accés per arribar al foc; on són els llocs més propers per tal d'abastir els bombers d'aigua. Si podem, amb els nostres mitjans lleugers, intentem fer una primera intervenció. Una vegada arriben els bombers nosaltres ens retirem a una segona línia, sempre disposats a col·laborar.

D'altra banda, el nostre sistema de finançament són les subvencions que ens arriben. Amb uns acurats pressupostos, fixem les necessitats més immediates, despeses com la benzina, els jornals... necessàries per mantenir un bon funcionament. Un rigorós seguiment de les despeses, fa que any rera any ens puguin arribar els diners des de l'administració, després de ser sotmesos a un control de comptabilitat. Tot això és possible gràcies a un grup de gent totalment desinteressada, del qual formo part, i que aportant el seu temps i esforç, fa que es puguin protegir les nostres estimades muntanyes."

M.W.

Benvolgut sr, M.W,

Després de llegir les seves línies segueixo inquiet. Segons crec, ADF, vol dir Associació de Defensa Forestal, és a dir, associació que té cura de la defensa del bosc. Crec que la seva intervenció a l'estiu és del tot necessària. El que no tinc clar és si ho fan per defensar el bosc o per gestionar unes subvencions. Des del meu punt de vista, l'ADF és un cercle tancat, d'espallles al poble,

SOLUCIONS PASSETEMPS

HORIZONTALS: 1-BICICLETA 2-AVIES 3-RM/ANY/CD 4-COP/ARA 5-ERIC/BREL 6-LES/CIU 7-OS/GAI/AS 8-CAIRE 9-ALEGRARIA
VERTICALS: 1-BARCELONA 2-MORES 3-CA/PIS/CE 4-IVÀ/GAG 5-CINE/HAIR 6-LEY/IRA 7-ES/ARC/ER 8-CREIA 9-ANDALUSIA

Caixa Tarragona

i que no serveix per unir els diferents interessos que puguin haver-hi: propietaris, caçadors, pagesos....

Penso també que el bosc està amenaçat durant tot l'any. Només cal pensar en l'època de Nadal; tala d'arbres per seguir una tradició importada, recol·lecció de molses, de grèvol, aquest últim en veritable perill d'extinció. Durant la temporada de bolets; els boscos queden literalment llaurats i abonats amb fertilitzants de difícil descomposició. Al temps dels espàrrecs, que, per tal d'arribar a l'objectiu, es justifica arrencar tota classe de sotabosc o el que sigui convenient. Els dilluns de Pasqua, on es veuen anunciades per tot el terme com una veritable campanya publicitària, totes del pastisseries de la comarca, amb els embolcalls dels seus pastissos escampades per tot arreu.

Podríem seguir, en moltes altres coses, i per tant, crec que hi ha molta feina a fer.

He de reconèixer que la labor d'algunes persones, de vegades criticades injustament, és essencial per la protecció de l'entorn, i que sense elles l'ADF seria un zero a l'esquerra.

Vostès em podran dir: "L'administració va idear les ADF per lluitar contra el perill del foc, i la majoria de diners, van destinats a aquesta finalitat". Però també crec que una associació en què tothom hi és perquè vol, desinteressadament, (¿?), podria fer alguna cosa més que emular a "El equipo A". Vostès també podrien pensar...: "Vine amb nosaltres i aporta les teves idees". Els haig de dir que ja hi vaig ser, potser poc temps, però el suficient per marxar avorrit i decepcionat.

Atentament,

JUAN PALOMO

SÓC EMPRESÀRIA O QUÈ SÓC?

El passat dia 1 de Març al municipi de Vilaplana vam rebre la visita del Conseller Primer, Hble. Sr. Josep Bargalló que venia per reunir-se amb les entitats i empresaris del poble.

Em vaig sentir molt decebuda quan vaig assabentar-me que no m'havien convidat a participar com empresària que sóc. Pensant-me que s'havia produït un descuit o equivocació per part de l'ajuntament alhora de convocar als participants em vaig interessar per la qüestió, preguntant-ho directament a l'II-Im. Sr. Tomàs Bigorra, Alcalde de Vilaplana i la meua indignació ve donada per la seva resposta, ja que considera que no hi va haver cap descuit (tothom en pot tenir i és comprensible) sinó que nosaltres segons ell no som empresaris.

Per a coneixement general i particularment del Sr. Alcalde, l'empresa TERCAR S.C. P. és una societat mercantil de quatre socis amb els seus estatuts i NIF degudament registrats i legalitzats i la nostra activitat ve donada pel servei de bar al Casal Vilaplanenc i la distribució de la premsa.

TERESA M. CASTELLNOU PIÑOL

Avui futbol. Bé. Ens divertirem una estona, i patirem...això ja està assumit, els partidaris del Barça ja ho portem a la sang, quasi als gens. El patiment, però, no és del tot negatiu si sabem extreure la lliçó que el dolor, com qualsevol altre experiència vital, pot aportar al coneixement. El dolor és una part tant essencial de la vida com el plaer, la satisfacció, la frustració i la mateixa mort.

Altrament, amb l'avenç de la ciència, sabem que tant el dolor com el plaer coincideixen en àrees molt concretes del cervell, molt primitives, on hi jueuen també els impulsos més primaris, més baixos, més nihilistes i els conceptes freudians d'Eros i Tanatos. Se'l va anomenar cervell reptilià. No sé perquè se l'havien de carregar els pobres rèptils, al cap i a la fi la gran diferència entre ells i nosaltres, qualitativament parlant, és l'humanisme, quan n'hi ha, altrament no veig que siguin gaire pitjor que nosaltres, més aviat al contrari. -hi ha un escriptor local que segurament diria que la diferència rau en la capacitat humana d'estimar-hi estic d'acord si aquest l'amor té una projecció universal i no limitada als teus (o a tu mateix). Però hi ha un aspecte fonamental i fisiològic que, qualitativament parlant, ens diferencia ja no dels rèptils sinó dels altres animals d'una manera més palpable: el neocòrtex, una capa molt fina que envolta -i en forma part- de la massa encefàlica, l'última part del cervell que desenvolupa l'antecessor de l'home en el llarg i tortuós procés evolutiu (amb perdó dels creacionistes) i que marcà la diferència amb els altres primats. Aquest darrer annex dotà el nou ésser d'una capacitat exclusiva de l'espècie, el pensament mosaic, en va dir irònicament Pere Quart (el poeta) en Aquella Bèstia i a l'acte apareixeren en el cel uns núvols en forma de grans vaixells de guerra.

És extraordinària la capacitat humana de crear. també l'és la de destruir, i la d'odiar, i la d'estimar -que n'estan de prop els sentiments d'amor i d'odi...- i també la d'ignorar (a dretes o no) aquells signes que no ens afecten directament però que per altres signifiquen senzillament el fet de viure o morir. La pregunta és si, malgrat els esforços que hi dediquen els estudiosos tenim gaire coneixement sobre la naturalesa d'aquesta espècie tant contradictòria però al cap i a la fi tan destrallera que sembla que es precipita molt eficaçment cap a l'autodestrucció. L'únic que la podria salvar és l'imperi de la raó i l'humanisme per sobre de tots els interessos, però ¿avancem en aquest sentit? ¿cal alguna transformació més en la història evolutiva del cervell humà perquè fem el salt definitiu cap a una humanitat que sigui inquestionable? Hi hauria respostes -com sempre- per a tots els gustos i, tanmateix, no avancem (o no m'ho sembla) Un dia algú em va expressar el seu convenciment que la resposta als problemes de la humanitat és Déu. Li vaig contestar que les conviccions comporten un risc: equivocar-se en el punt de partida. Va incidir en tot allò que el cristianisme havia aportat a la humanitat. Sense ànim de polèmica li vaig manifestar el meu apreciació pels valors cristians, per l'humanisme cristià, però que tristament només hem aprofitat la part del missatge que ens convé i hem despreciat tot allò que incideix negativament amb els nostres interessos. Si filem prim veurem que el cristianisme ha servit causes ben diferents, recordo que, en temps recents, fins un feixista es va declarar molt cristià (era un guerriller de Crist Rei) i justificava els seus actes violents en l'Evangeli. De fet en l'expulsió dels mercaders del temple de Jerusalem, Jesús, a qui sempre hem vinculat amb els essenis es va comportar com un zelot (els zelots formaven el braç armat del judaisme) i també va dir que no havia vingut a portar la pau, sinó l'espasa (Mt, 10, 34; Lc 12, 51)

També vaig manifestar a aquell home de bona fe que si repassem una mica la història qui més ha vilipendiat el cristianisme ha estat el Vaticà, una institució que sempre ha pretès i pretén liderar la moral i que si bé alguna vegada, ha demanat perdó pels errors d'altres temps això és un altre

error. L'Església no s'equivocava, ans al contrari, defensava els seus interessos amb molta eficàcia... Altrament ja no existiria.

L'humanisme laic, entès com els valors de la Il·lustració també ha servit per humanitzar-nos, però a escala global no ha reeixit i a escala local no es pot dir que s'hagin assolit tots els seus valors; ¿O hi ha algú que es cregui allò de la separació de poders que postulava Montesquieu? El gran profeta en aquest sentit fou Aristòtil, molt apreciat pels cristians medievals perquè a la seva al·lusió a la causa primera hi veieren Déu. Digué: si la monarquia tendeix a la tirania i l'aristocràcia governant tendeix a l'oligarquia, la democràcia ho fa a la demagògia.

Retòriques a part, em va fer molta gràcia una conversa que vaig sentir al Casal. Feien futbol i jugava el Barça. Estaven empatats al minut trenta-cinc de la segona part. Per descomptat que els ànims estaven molt exaltats. L'atmosfera que regnava en el local s'hauria pogut tallar amb un ganivet. S'hi respirava una eferescència i un interès tan vius que difícilment hom pot imaginar un revulsiu endocrí més poderós que aquella bola blanca que anava d'ací cap allà.

Però hi havia un home que semblava del tot indiferent al que succeïa a la pantalla d'aquell televisor, tanmateix, semblava divertir-se molt observant... la gent! els espectadors...! sobretot quan veia que s'alçaven dels seients per alguna contingència del joc, amb unes expressions i una passió que, en tractar-se de gent tranquil·la, no se'ls podia imaginar exterioritzant-les davant de coses serioses o importants, potser l'important era el fet d'exterioritzar passions, independentment de quin fos el motiu... És evident que aquell home també assistia a un espectacle, molt diferent és clar. Finalment, el partit no va aportar més sorpreses i el resultat final va ser d'un a un i la normalitat es va restablir.

El diàleg que es va entaular entre dos espectadors, el convencional i l'atípic, va ser breu però sucós: escoltem-los?

- I a tu ¿que no t'agrada el futbol? -devia haver-se adonat de l'escàs interès que havia mostrat aquell home per la marxa del partit.

- Sí, i tant que sí

- ¿...?

- Passa que m'agrada el café, però no suportó el café amb llet.

- Que vols dir?

- Que m'agrada el futbol però avorreixo el món del futbol.

- Ja... -L'espectador assentí anodinement- se'n volia anar, tanmateix el tornà a sorprendre.

- Us condemnareu, saps? De res no us servirà el fet d'haver oït missa cada diumenge.

Més que sorprès estranyat, l'interlocutor no va poder reprimir una rialla foteta.

- Per què?

- Doncs perquè els recursos econòmics que aquesta societat esmerça en els afers futbolístics, que només serveixen la nostra diversió i uns determinats interessos, podrien evitar que un milió de nens morissin cada dia de fam.

- No són tants home, de bon tros...!

- Si un sol nen es mora de fam en un dia per manca de recursos dono per bona la meua argumentació.

L'interlocutor, saçat, captà immediatament el que l'home volia dir i se sentí envaït per aquella desolació que transmet el fat, imbatible; tot i així replicà:

- ¿I això qui ho aparia? ¿Tu creus que està a les mans d'algú de nosaltres d'apariar-ho?

- No ho sé, però que cap cristià confii amb la salvació si col·labora amb aquesta injustícia -afirmà categòric- I el fet de mirar-s'ho ja és col·laborar-hi.

En aquest punt -potser se sentí al·ludit- el posat anodi de l'espectador va derivar en una mena de discurs exculpatori.

- Home, jo tampoc no ho veig així... la pobresa té arrels en causes profundes, diverses i no gens simples, fixa't només

en la part dels pressupostos anuals que gairebé tots els estats esmercen en defensa, per no citar les grans potències occidentals; es calcula que tant sols un u per cent d'aquestes partides resolldrien el problema de la fam. No t'oblidis tampoc de l'exploració i l'espòli a què els països del tercer món han estat sotmesos per part de llurs metròpolis en els temps colonials. Els tipus de govern que han tingut després de l'emancipació. Els reietons que han regit llurs destins, que tant sols s'han preocupat d'omplir les butxaques de les oligarquies a càrrec de l'empobriment general. Dels mateixos damnats que, cecs i manipulats, esmercen les escasses energies en fer la guerra al veí, potser pel sol fet que aquella ètnia té el nas més llarg que el seu i acaben cometent veritables genocidis, ¿què me'n dius de tot això?

- Home, que tens raó però... -aquell instant de dubte donà nou alè a l'espectador-

- I què me'n dius del problema demogràfic, la població mundial es ve duplicant cada cinquanta anys...i el creixement és geomètric. Ni la malaltia, l'altre assot dels pobres, com la SIDA o la tuberculosi pal·liaran un augment de la població inassolible pel planeta. ¿No n'hi ha prou amb tot això com per desvetllar sentiments d'impotència a homes que, tu en sembles tant preocupats per la injustícia? I les guerres, tu en saps alguna que sigui justa? - L'actitud conciliadora de l'espectador reblonava uns arguments difícilment rebatibles.

- No t'hi trenquis el cap, creu-me. Nosaltres no hi podem fer res.

- Tens raó -concedí- no és a la nostra mà d'evitar-ho -se sentia vençut dialècticament- L'altre ja havia pagat la consumició i s'acomodava.

- Però de la salvació oblidem-nos-en, perquè només serà pels justos, no pas pels culpables i tampoc pels seus encobridors -i es quedà tant ample-

No vaig poder reprimir la meua curiositat per un home que postulava uns enunciacions tant pintorescos, me'l vaig imaginar com un profeta apocalíptic que enunciacions la fi del món i li vaig demanar que m'expliqués allò de la salvació.

- Mira -digué- ¿Tu saps què és un sil·logisme?

- No, bé, ¿té a veure amb els grecs i amb un tal Sòcrates, oi?

- No! és costum d'exemplificar-ho amb Sòcrates, però la idea fou d'Aristòtil i ve a dir que si A és com B i B és com C, lògicament C serà com A. És una manera de raonar les coses tant simple que fins i tot les bèsties la utilitzen.

- Voleu dir? no m'ho crec.

- Si home. El gat suposa que tot el que belluga és viu, una fulla seca es belluga, conclusió? una fulla seca és viva.

- Però això és fals...

- Naturalment, perquè el gat ha partit d'una premissa falsa.

-¿I això té a veure amb la salvació?

- Si tens bones premisses, sí.

-¿M'ho podríeu explicar?

- Mira, Els dolents es condemnen, no? Els direm A. Els qui fan costat als dolents són, al seu torn, no diré tant dolents com els dolents, però dolents al cap i a la fi, ja tenim els B. I, finalment, els qui col·laboren amb els que fan costat als dolents que són, si fa no fa com ells i formen el grup C. Per tant, si els C són com els B, i els B són com els A, els C són com els A i, en conseqüència, els C també es condemnaran.

- Escolteu-me, ¿que se salva algú?

- Jo diria que no.

educació

L'educació en el lleure és avui una realitat consolidada en la nostra societat.

La interacció educativa infant-monitor es dona en el marc dels centres d'esplai, dels agrupaments escoltes, les colònies, els casals, els camps de treball i els menjadors escolars.

El conjunt de joves que, de forma altruïsta, dediquen el seu temps lliure a l'educació de nois i noies cada any creix més.

En un món d'estímuls diversos com la televisió, l'escola, la família, els amics... l'educació en el lleure s'ha consolidat com un pilar important en el procés de formació de nois i noies.

Els monitors que dirigeixen aquesta activitat sovint no tenen la suficient consciència que són un model de persona per als nois i noies, i que el que pretenen és transmetre una educació en valors, per tal que aquests nois/noies creixin en plenitud en totes les seves dimensions i siguin capaços d'esforçar-se, de reflexionar i també de fluir.

L'educació en el lleure no és simplement l'execució de jocs/

L'EDUCACIÓ EN EL LLEURE

activitats per fer passar l'estona, sinó que tota activitat/joc està reglat per uns objectius prèviament estipulats per l'equip de monitors per tal d'aconseguir unes necessitats observades en el grup, com poden ser actituds o valors (companyonia, reflexions, comportaments...). Per tal que aquesta cadena no es trenqui, després de tota activitat, es fan una sèrie de valoracions i revisions, tant amb l'equip de nois/noies com per l'equip de monitors, per tal d'observar si els objectius inicials han estat assolits per la totalitat del grup.

Moltes de les entitats que es dediquen a l'educació en el lleure, com per exemple els Escoltes Catalans, Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de

Catalunya o la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, inclouen dins la seva ideologia l'educació en valors, per tal d'ajudar a un infant a ser un ciutadà compromès amb la nostra societat i així buscar un canvi per la transformació social.

I ja per acabar, des d'un punt de vista més subjectiu i des de la meua pròpia experiència, animo a tots aquells joves que vulguin utilitzar el seu temps lliure a fer alguna cosa i oferir-los l'educació en el lleure com una experiència única, on no només creixes i eduques a uns infants, sinó que tu, jo... també creixem com a persones i ens enriqueix de coses que són plenament indescriptibles.

EVA LÓPEZ

Dietètiques Cabré, C.B.

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

RAFEL
MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

DRETS, DEURES I PRIMER ANIVERSARI DE L'AMPA CEIP CINGLE ROIG

A la primavera del 2005, el grup de mares i pares de Vilaplana que teníem fills compresos en l'edat escolar dels cursos de Pàrvuls i de Cicle Inicial de Primària vam ser convocats pel Departament d'Educació de la Generalitat i per l'equip de govern de l'Ajuntament del poble per rebre de primera mà la notícia que ambdós estaments tenien la intenció de reobrir, a partir del curs 2005-06, l'escola pública CEIP Cingle Roig de Vilaplana.

A partir d'aquella primera reunió, que va tenir lloc a la casa de Cultura, i després de nombroses converses, reunions, negociacions, preocupacions... i també de gran dosi d'entusiasme i coratge, bona part d'aquell grup, més tard constituït legalment com a AMPA de l'escola, vam manifestar de forma conjunta i consensuada la nostra implicació i el compromís per tirar endavant aquell complex, però il·lusionant, projecte educatiu.

I ho vam fer perquè vam entendre que tenir i gaudir d'una "Escola Rural, Pública i Pròpia" havia de constituir una millora pel que fa a l'ensenyament dels nostres fills, per l'esdevenir de la nostra comunitat escolar i una pòlissa d'assegurança del seu futur. I així ho vam acceptar, amb tot el que això implica quant a drets i deures.

Però no vam firmar un xec en blanc.

Enteníem, i entenem, que per tirar endavant un projecte escolar en un àmbit rural com el nostre, amb avantatges, desavantatges i limitacions, calia lluitar i vetllar per aconseguir una sèrie de Drets gràcies als quals es dotés l'Escola dels recursos humans i dels equipaments necessaris per reunir unes condicions de qualitat i dignitat per a la bona escolarització dels alumnes.

També vam entendre que nosaltres, com a AMPA, i com a un més dels òrgans representatius del centre, tenim el Deure d'assumir les responsabilitats que ens pertoquen a l'hora de realitzar tasques i/o activitats, segons el curs dels nostres fills, per poder dinamitzar i consolidar el present i el futur de la nostra escola, i més encara si tenim en compte que som un nombre reduït de famílies.

D'entre aquesta tasca diària, d'activitats més quotidianes i regulars, que durant els dos primers trimestres de curs hem anat realitzant des de l'AMPA, volem destacar les següents:

- La formulació dels nous Estatuts del col·lectiu de pares i mares i la constitució legal de l'AMPA i de la mateixa Junta d'aquesta entitat.
- L'adquisició de material escolar i llibres per facilitar la tasca als pares i a les mares del centre.
- El disseny de la roba esportiva del centre, comptant amb l'opinió,

la votació i el consens de tots els membres de la junta; així com la petició del nou logotip de l'escola a l'escultor local Salvador Juanpere. Tot aquest conjunt d'actuacions dota el centre i els alumnes d'una curosa imatge col·lectiva que ens relliga i identifica amb el nostre passat escolar.

- La inscripció i la pòlissa d'assegurança dels nostres alumnes a la FAPAC (Federació de Mares i Pares d'Alumnes de Catalunya) per cobrir el risc de qualsevol accident dins del recinte escolar.

- La tramitació i gestió del servei del menjador a través de l'empresa de serveis "Cuina i Gestió", mitjançant un conveni amb l'Ajuntament de Vilaplana que té una durada mínima de nou anys.

- La tramitació, contractació i gestió del servei de la monitora de menjador. La seleccionada va ser Pilar Prades, després d'haver participat en un concurs públic en el qual es van presentar vuit aspirants.

- L'adscripció dels alumnes a l'activitat de "L'Esplai" que du a terme una monitora del Consell Esportiu del Baix Camp cada primer i tercer dimecres de cada mes de les 15 a les 17 hores.

- La realització d'activitats al pati de les escoles com la Festa de la Tardor amb el grup d'animació infantil "Els Picarols", gràcies al patrocini i ajuda humana de la Casa de Cultura o l'organització de «La Calçotada escolar».

- L'organització de dues xerrades-col·loqui a les aules del centre com són: "L'Escola Rural" a càrrec d'Àngels Bigorra i Mercè Franch i "El paper dels avis en l'educació dels fills" a càrrec d'Alicia Tuesca i Susana Romero;

- El muntatge i l'organització, de forma conjunta amb la Regidoria de Festes de l'Ajuntament, del Parc Infantil de Nadal en què els nens i les nenes del poble, amb uns atractius escenaris muntats per l'ocasió, van

poder gaudir d'activitats tan suggeridores com: taller de contes, pintures, dibuix, jocs, ping-pong, informàtica, cinema, visita al Parc Infantil de la Selva i iniciació a l'escalada, realitzat a les muntanyes de la Mussara (moltes gràcies a totes les persones que hi van col·laborar)

Per acabar, només assenyalar que durant aquesta primavera de 2006 s'ha complert el Primer Aniversari d'aquella fonamental i pionera trobada del grup humà que forma part de l'AMPA del CEIP Cingle Roig de Vilaplana. I ho volem celebrar amb la clara consciència d'haver intentat fer el possible per aconseguir, al menys fins a

dia d'avui, un centre educatiu del poble i per al poble que sigui digne, de qualitat i adequat a les necessitats actuals dels nostres alumnes, del qual tots puguem sentir-nos satisfets i identificats.

AMPA DEL CEIP CINGLE ROIG

AGENDA 21 LOCAL DE VILAPLANA

S'INICIA EL CAMÍ PER UN DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE DEL MUNICIPI

1. Una breu introducció

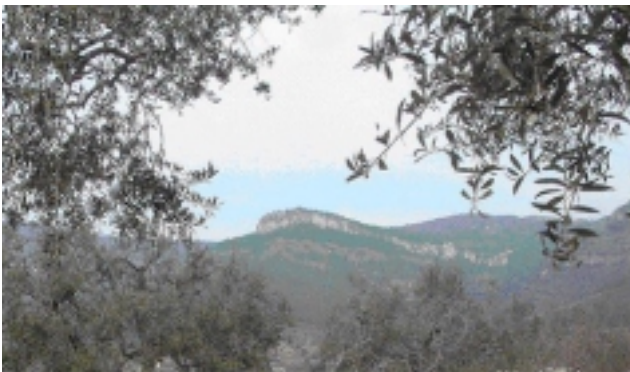
Des dels temps més remots, tota activitat que ha dut a terme la humanitat, per petita que sigui, ha incidit d'una manera o altra sobre l'espai que ocupem i ens sustenta: el medi ambient. Afortunadament i des de fa unes dècades, cada vegada som més conscients de la necessitat d'afrontar els problemes ambientals que ens afecten tant a nivell planetari com a nivell local.

Des de la vessant política, el punt de partida més significatiu el trobem l'any 1992 a la Ciutat de Rio de Janeiro, on es va celebrar la Cimera per la Terra. Durant la Conferència, diversos Estats van debatre estratègies per assolir un model de desenvolupament sostenible, és a dir, aquell desenvolupament basat en cobrir les necessitats del present sense comprometre la capacitat de les generacions futures. El pla de treball per a assolir aquest objectiu es va batejar com a Agenda 21.

Seguint el principi de: pensa globalment, actua localment, un dels mandats de la Cimera de la Terra és l'aplicació dels Programes 21 Locals o Agendes 21 Locals a escala municipal, per tal de traduir els objectius generals en actuacions concretes adaptades a la realitat pròpia de cada regió.

2. Però, què és l'Agenda 21 Local?

L'Agenda 21 Local engloba un conjunt d'actuacions necessàries per avançar cap al desenvolupament sostenible d'un municipi i ha de representar el punt de partida d'un procés de diàleg entre les autoritats locals i els components del teixit socioeconòmic i polític del propi municipi.

El desenvolupament sostenible es basa en l'equilibri de tres pilars que han de ser considerats amb la mateixa importància: la igualtat sociocultural, la prosperitat econòmica i la integritat ecològica.

El dia 28 de Setembre del 2004 l'Ajuntament de Vilaplana va iniciar el seu propi camí cap a la sostenibilitat local adherint-se a la Carta d'Aalborg, manifestant així el ferm compromís per adequar la seva política als postulats del desenvolupament sostenible. D'aquesta manera, i amb el suport de la Diputació de Tarragona, el municipi inicia els treballs per a l'elaboració de l'Agenda 21 Local de Vilaplana.

Tot aquest procés té com a objectius principals potenciar el desenvolupament local fent-lo compatible amb la utilització sostenible dels recursos, considerar el municipi com a un ecosistema, establint polítiques integrades que permetin superar els dèficits mediambientals i fomentar la participació i la implicació dels sectors econòmics i socials en els municipis en relació amb el desenvolupament sostenible.

3. Quin és el procés d'elaboració de l'Agenda 21 Local de Vilaplana?

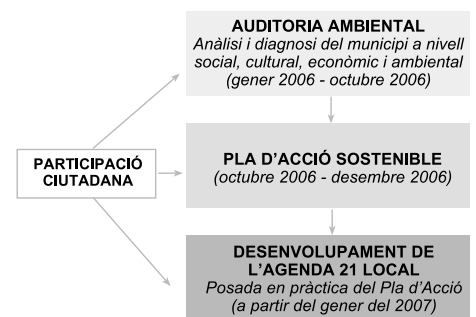
El procés d'elaboració de l'Agenda 21 Local es basa en diferents etapes que permeten arribar a un pla de treball estructurat, fonamentat en una anàlisi profunda del territori i en la participació dels diferents agents socials. Aquestes etapes són:

a) Realització de l'Auditoria Sòcio-ambiental de Vilaplana, que consisteix en redactar una memòria descriptiva on s'analitzen en profunditat tots els aspectes rellevants del

municipi i una diagnosi on s'identifiquen els punts forts i febles i es detecten aquells aspectes que caldria millorar.

b) Disseny del Pla d'Acció Sostenible de Vilaplana, que per mitjà d'accions concretes planificarà la futura política municipal de sostenibilitat a seguir.

c) Elaboració d'un Pla de seguiment que inclou un sistema d'indicadors per a la sostenibilitat per tal de caracteritzar el municipi i la seva evolució futura vers el desenvolupament sostenible.

4. Com hi puc participar?

L'Agenda 21 Local defineix en bona part quin és el municipi que volem per als propers anys i per tant, ha de ser una estratègia en què tota la ciutadania se senti representada.

L'única manera d'assolir aquest objectiu és que el procés sigui obert a tothom i participatiu, de forma que l'opinió de tots sigui escoltada i tinguda en compte. Però igualment és important que tothom es comprometi amb el procés d'Agenda 21 Local i hi participi. Per això t'animem a omplir l'enquesta que s'adjunta amb aquesta edició de Lo Pedrís i et convidem a assistir a la sessió de presentació de l'Agenda 21 Local de Vilaplana que s'organitzarà properament.

Si ets una persona inquieta i vols aclarir dubtes, fer alguna proposta i/o ampliar la informació sobre l'Agenda 21 Local de Vilaplana ens pots enviar un correu electrònic a l'adreça següent: jcodina@lavola.com.

Tu representes un paper important en tot aquest procés, PARTICIPA-HI!

AJUNTAMENT DE VILAPLANA

TALLER D'OCUPCIÓ MUNTANYES DE PRADES

Des de Desenvolupament Local de la Diputació de Tarragona es promou el Taller d'Ocupació Muntanyes de Prades, aquest és un projecte subvencionat pel Fons Social Europeu, el Servei d'Ocupació de Catalunya i gestionat per Desenvolupament Local. Aquest Taller d'Ocupació formarà durant un any un total de 8 persones majors de 25 anys, com a picapedrers, que tant en el camp teòric com en el pràctic realitzaran actuacions concretes de recuperació i restauració de diferents elements en pedra que es troben localitzats en els pobles que engloben l'Agrupació de Municipis de les Muntanyes de Prades.

El Taller d'Ocupació Muntanyes de Prades engloba el ram de picapedrer, amb aquesta formació es permetrà dotar d'eines a futurs professionals per a la seva inserció al món laboral, així com la recuperació d'antigues i genuïnes tècniques de construcció i de talla directa. La formació pràctica i teòrica estarà reforçada pel recolzament individual als alumnes-treballadors, amb la coordinació de matèries d'educació general que contribuiran a la seva formació.

La seu del Taller d'Ocupació Muntanyes de Prades és a Vilaplana a les instal·lacions de la Casa de Cultura (Telecentre).

Aquí a la vila es fan tres actuacions repartides en tota la durada del curs:

- Millorar la part de finca del consistori que va sobrar de la construcció de la Plaça Nova de la Riba.
- Refer i millorar l'entorn del Pont Vell
- Endreçar i netejar al voltant de la Font de la Vila

Els pobles on es duran a terme altres actuacions són: Capafonts, Prades, Cornudella (Siurana), La Febró, L'Albiol, L'Arbolí.

NÚRIA ALFONSO

ADMINISTRATIVA T.O. MUNTANYES DE PRADES.

"UN PASSEIG AMB ELS SENTITS DE LA NATURA I L'ART"

El passat 5 de febrer, a la vila de l'Aleixar, es va realitzar la presentació del llibre "Un passeig amb els sentits de la natura a l'art" de Fina Anglès i Soronellas, de la Col·lecció Guies Temàtiques de la Medusa.

El llibre pretén ser una guia pel territori a través de les pintures de Mir i acompanyades per la prosa de Marià Manent, dos artistes amb una obra creativa directament vinculada a l'Aleixar i Maspujols.

Per tant, no només es recupera i es dona a conèixer aquesta obra literària, sinó que també es crea una ruta artística i s'ofereix un producte de qualitat per al turisme interessat.

El llibre es va presentar a Vilaplana el diumenge 26 de març organitzat per la Casa de Cultura.

LA REDACCIÓ

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel.977342832
mata@llauneria.com

NOVA EXPOSICIÓ DE SALVADOR JUANPERE

El diari ABC, a la seva edició per a Catalunya, publica una crònica d'Aleix Mataró, amb una generosa i àmplia crítica sobre la nova exposició que l'escultor vilaplanenc, Salvador Juanpere, presenta a la sala Espai VolArt de Barcelona: "L'artista Salvador Juanpere desconstrueix el seu món d'escultor" "Salvador Juanpere, Eduardo Fondevila i Isabel Banal són només la punta d'iceberg de les activitats que tenen lloc a Barcelona, Torroella de Montgrí i Palafrugell" "Faig el que m'agrada, sense preocupar-me per vendre".

Artistes com Salvador Juanpere, gràcies a unes qüestions laborals resoltes a través de la docència, poden dedicar-se a crear el que els ve de gust, sense haver d'obsessionar-se per la seva comercialització. Evidentment aquest pla té múltiples avantatges quant a llibertat creativa i quant a

formalització de propostes més despreocupades. No és el mateix fer art per a viure, que viure, per a fer art. Salvador Juanpere és el nou inquilí temporal de l'Espai VolArt, seu barcelonina

de la Fundació Vila Casas. L'exposició és l'última que s'ha afegit a la nova temporada dels espais organitzats sota les directrius d'Antoni Vila Casas.

RAQUEL VIRGILI

REUS RET HOMENATGE A FERRÉ REVASCALL

El passat dissabte 4 de febrer a les dotze del matí, es va descobrir una placa dedicada al pintor Ferré Revascall a la mateixa plaça que a partir d'ara, portarà el seu nom. A l'acte hi van assistir familiars i amics del pintor i una representació de l'Ajuntament de Reus encapçalada per l'alcalde Lluís M. Pérez i el regidor de cultura Xavier Filella. Van prendre la paraula l'alcalde Lluís Pérez, Jordi Agràs que va fer una glossa de l'artista i Sefa Ferré filla del pintor. El pintor Ferré Revascall va néixer a Vilaplana el 3 de febrer de 1907 i va morir el 27 de desembre de 2001. Durant aquesta llarga vida l'artista no va parar de pintar i es va fer un nom molt reconegut dintre el món de l'art.

LA REDACCIÓ

BAR

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANS
- LLESQUES
- ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

pintura decorativa

Alvar Juanpere
Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

L'ENÒLOGA ANNA GALLISÀ

Tot i que la fesomia dels nostres trossos ha canviat amb el pas del temps, a la memòria dels que ja som grans hi perdura el record de les llargues veremes, que sovint s'alternaven amb el plegar, i el trepitjar del raïm als cups de moltes cases.

Aquesta tasca, quasi ancestral, devia restar a l'inconscient de l'**Anna Gallisà** quan es va decidir a estudiar la carrera d'Enologia.

Rera el seu aspecte dolç i els seus modals suaus, hi ha hagut una fermesa tant determinant per obrir-se un futur en aquesta professió que, avui per avui, ja ha aconseguit destacar entre els millors enòlegs que, com ella, treballen en importants cellers del Priorat.

No li ha estat fàcil. No li han regalat res. Continus trasllats per bona part de Catalunya i del País Valencià vigilant el procés de plantació de ceps i de transformació dels vins, l'ha portat a assessorar reconegudes empreses vinícoles de les DO Alella, Penedès, Priorat... Els seus llargs viatges per participar a les veremes de l'Argentina, Sud-Àfrica, i recentment d'Egipte, demostren que no és una persona que en tingui prou amb el camí que ha traçat fins ara.

I, sortosament, se li ha sabut reconèixer. El diari El Periódico de Catalunya, del 19 de febrer, dedicava un extens reportatge a un tast que es va organitzar a Barcelona per presentar, com un gran èxit, un vi que ella i l'empresa per la qual treballa, han creat. **Vinyes de Barcelona** ha estat un vi d'encàrrec, que els entesos diuen que els ha sortit rodó.

No dubtem que a l'**Anna**, amb la seva perseverància, li queden encara molts èxits per tastar.

RAQUEL VIRGILI

UNA NACIÓ, UNA SELECCIÓ!!!

Com cada final d'any, el Grup de Jòvens organitza la sortida a Barcelona per anar a veure el partit de la Selecció Catalana. Aquest any, amb menys nombre de persones apuntades, l'autocar es va compartir amb gent de l'Aleixar i de Maspujols, que entre tots el vam omplir.

Aquesta vegada, entre que es va organitzar el partit cuita-corrents per les recents eleccions a la presidència de la F.C.F, també pels malentesos del canvi de gespa del Camp Nou, per jugar contra una selecció poc coneguda com la de Paraguai i per les baixes temperatures d'aquella nit, només van presenciar el partit unes 34.000 persones.

Al principi el partit estava molt apagat, però passats uns minuts de joc la cosa ja es va anar escalfant, fins que va arribar el gol de Catalunya a mans de Jonathan Soriano. Però més tard, el paraguaià López va empatar el

matx. Al final, empat per les dues seleccions... i tornada cap a Vilaplana. Cal comentar també que aquest any després del partit de futbol al Palau Blaugrana va tenir lloc el Macroconcert organitzat a favor de les Seleccions Catalanes, amb

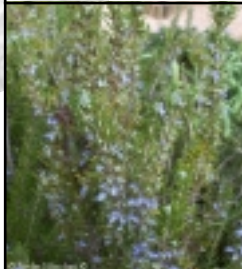

Mesclat, La Carrau i Obrint pas, organitzat per la Plataforma Pro Seleccions Catalanes i Racó Català. Esperem que aquest any 2006 sigui un any ple de Seleccions Catalanes! Una NACIÓ, una SELECCIÓ!!!

ABEL GUÀRDIA

Tal com us vaig explicar en el darrer número, seguirem parlant de plantes com a font de salut.

El nostre món està ple de plantes i arbustos que han servit per a fer més fàcil la vida a les persones i als animals. El següent quadre parlarà de les propietats del romaní, l'espígol i l'espernallac; tres arbustos que podem trobar a les nostres comarques.

ROSA MUNTANYA

NOM DE LA PLANTA	HÀBITAT I RECOL·LECCIÓ	CARACTERÍSTIQUES	PROPIETATS MEDICINALS	PROPIETATS CULINÀRIES	ALTRES PROPIETATS
 ROMANÍ (Rosmarinus officinalis)	Creix espontàniament al clima mediterrani, juntament amb altres plantes semblants. Recollir a la primavera i a l'estiu . Un cop sec guardar de la humitat.	Arbust de fulla perenne molt aromàtic. Té flors de color lila pàl·lid i nombroses fulles de color verd fosc per l'anvers i blanquinós pel revers.	Ús extern: relaxant muscular; caiguda del cabell. Ús intern: estimulant, digestiu, antireumàtic, dolors menstruals, antioxidant.	Incrementa el gust del menjar, especialment en els guisats o carns a la brasa. Condiment.	Ambientadores: Les flors seques dins un saquet de roba, en armaris i vehicles.
 ESPÍGOL (Lavandula sp.)	Terrenys oberts, assolellats i ben drenats. Les flors neixen al principi d'estiu.	Planta arbustiva perenne amb fulles en forma de llança i amb pèls molt junts. En el revers donen una aparença grisa . Les flors, blaves o violàcies, i ocasionalment blanques o rosades, neixen - entre 6 i 10- en una espiga erecta.	Ús extern: a causa dels seus poders antisèptics i cicatritzants es pot utilitzar per netejar nafres i ferides. Ús intern: activador de la circulació. També serveix per a corregir alguns tipus de diarrea.		En cosmètica i perfumeria: Colònies, sabons... Ambientadores: Les flors seques dins un saquet de roba, en armaris i vehicles.
 ESPERNALLAC (santolina chamaecyparissus L.)	Llocs secs i calcaris, vora dels camins i matolls. La planta floreix a l'estiu i cal recollir-ne les flors.	Mata perenne. Tiges ramificades i aromàtiques Conjunt de flors grogues, d'eix molt curt i eixamplat .	Ús extern: per donar més força al cabell i aclarir-lo. Preveu la seva caiguda. Ús intern: digestiva en casos d'acidesa, dolors menstruals, cucs intestinals. POT SER TÒXICA.		ALTRES PROPIETATS Antiarna de la roba

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
 C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
 Tel. 977 81 50 13
 c-e salsa@maptel.es

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
 Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

EL TABAC AVUI

El dia 1 de gener va entrar en vigor la Llei de Mesures Sanitàries contra el Tabaquisme i Reguladora de la venda, el subministrament, el consum i la publicitat dels productes del tabac,

un cop aprovada en el Congrés dels Diputats. Aquesta Llei prohibeix fumar en tots els centres de treball, públics i privats, a no ser que estiguin a l'aire lliure. La norma contempla la prohibició absoluta de la publicitat del tabac. Contempla que els bars, restaurants i llocs d'oci de més de 100 m2 en què existeixi la prohibició legal de fumar, s'haurà d'anunciar visiblement a l'entrada de l'establiment si es permet o no el seu consum.

El tabaquisme constitueix la primera causa de malaltia, invalidesa i mort al nostre país. A l'Estat Espanyol moren 56.000 persones a l'any per causes relacionades amb el consum del tabac.

La O.M.S (Organització Mundial de la Salut) defineix el tabaquisme dins la Classificació Internacional de les Malalties com una malaltia addictiva crònica. El tabac és altament addictiu i per altra banda, és molt tòxic.

Per deixar de fumar cal:

- Actitud positiva: deixar de fumar no s'aconsegueix sense fer res. Es necessita treballar i esforçar-se per aconseguir-ho. S'ha d'estar disposat a fer petits canvis dels hàbits, treballar la motivació i buscar ajuda.
- Decisió ferma: s'ha d'estar convençut que es vol deixar de fumar. És més, cal posar-se una data de termini per deixar de fumar en els propers 15 dies. Si no es pot, caldrà treballar més la motivació per poder aconseguir-ho.
- Tàctica intel·ligent: deixar de fumar és una empresa costosa i difícil. Per portar-la a bon terme necessitem utilitzar

tots els recursos i tàctiques existents. Deixar de fumar implica un compromís personal; l'esforç és important, però segur que trobes motius que et compensin.

CONSELL: FES UNA LLISTA DELS TEUS MOTIUS PER DEIXAR EL

TABAC

Realment, deixar de fumar és possible, i comporta uns avantatges.

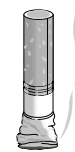
Vols veure si realment estàs motivat? Fes el test de Richmond.

Continuaries sent amic d'un company que diàriament et pren els diners i la salut? Deixa'l, és el teu pitjor amic.

Es necessita temps per portar a terme una decisió tan important com ho és la de deixar de fumar; mentrestant, va bé rellegir els teus motius personals i anar buscant la falsedat de totes les excuses i justificacions que fas servir per continuar fumant.

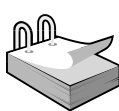
Comença per no fumar automàticament, és a dir, abans d'encendre una cigarreta, pensa si realment te la vols fumar. Seria interessant portar un registre de cada cigarreta que et fumis: apunta't l'hora i el lloc, i porta'l sempre en un lloc visible del paquet de tabac.

Canvia de marca de tabac, i no apuris la cigarreta.

Fixa't una data, serà el dia D.

Aquest serà el teu primer dia sense fum. Busca que sigui un dia sense tensions, sense excés de nervis a la feina. Potser el millor és un cap de setmana, o durant les vacances. A la vigília, llença totes les cigarretes que et quedin, endreça tots els cendrers i els encenedors i ventila bé els espais perquè mai més tornin a fer pudor de fum.

Consells pràctics per al dia D:

- **Avui no fumo.**
- Preocupa't del dia a dia i no pensis que no fumaràs mai més.
- Trenc la rutina diària.
- Al matí, dutxa't amb aigua tèbia i aca-

ba amb freda: et relaxarà.

- Esmorza amb tranquil·litat.
- Després de dinar no t'apalanquis: renta't les dents, despara taula, renta els plats o surt a passejar.
- Busca't nous hobbies i altres novetats: **DISTREU-TE!!!**

• Fes esport i comprova com millora la teva respiració.

Avantatges de deixar de fumar:

A CURT TERMINI

Estaràs més àgil, caminaràs i pujaràs escales sense cansar-te, no esbufegaràs quan facis esport.

Tindràs una despesa

menys, i el teu

pressupost ho notarà.

Recuperaràs el gust dels aliments.

Tindràs una imatge més

sana, i no faràs pudor de fum.

A MITJÀ TERMINI

Et millorarà la circulació de la sang.

T'augmentarà la capacitat pulmonar.

La teva pell rejuvenirà, i les dents se't veuran més blanques.

Deixaràs de tossir al matí.

Podràs fer aquell viatge amb què tantes vegades has

somniat; tindràs més diners sense haver estalviat.

A LLARG TERMINI

Disminuirà el risc de tenir un infart. Deu anys després d'haver-ho

deixat, el risc és comparable al d'una persona sana.

Disminuirà el risc de desenvolupar càncer.

Disminuirà el risc de tenir bronquitis crònica.

Canviaràs de cotxe o de casa, amb tot el que hauràs estalviat sense adonar-te'n.

No oblidis que tant el farmacèutic com el metge et poden ajudar

M. TERESA HUGUET I VILELLA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.

Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.

A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

LA VELLESA

Un dels trets característics de la societat actual és, sens dubte, la millora de l'esperança de vida i l'augment del nombre de persones grans amb bona qualitat de vida. Aquests fets comporten un canvi social molt important que requereix entendre la vellesa de manera molt diferent a la que es tenia fins ara. Aquest article pretén fer un breu repàs històric i apuntar quines haurien de ser les actituds a potenciar per donar-li la importància que es mereix a aquesta etapa de la vida.

Evolució del concepte de Vellesa

Hi ha hagut diferents concepcions de la vellesa :

- A les societats primitives, el vell era tractat segons la classe social a la que pertanyia. A les cultures nòmades, per exemple, ells mateixos s'abandonaven a la mort.
- A les societats industrials el vell és més acceptat, però no es tenen actituds positives vers ells ja que d'alguna manera representen tot allò que no volem ser.
- Fins els anys 60 no s'estudià seriosament i amb profunditat el tema de la vellesa i les seves implicacions (Psicologia Evolutiva).

Les raons per les que no es va fer un estudi i un seguiment adequat de la vellesa fins una etapa tant avançada són les següents:

- Fins l'època de la industrialització (1850-1900) no existien criteris d'edat, només existia «apte» o «no apte» pel treball, o sigui, es seguia un criteri d'utilitat. A començaments del segle XX s'establiren 3 criteris d'edat: nens, adults i vells.
- Els principals teòrics clàssics de la

Psicologia del Desenvolupament (Piaget, Freud) que podrien haver-se encarregat d'aquests estudis, incideixen molt en els primers anys de vida i mostren poc interès per la vellesa. Postulen que els primers anys de vida, o sigui les primeres experiències, condicionen els anys posteriors (importància dels traumes de la infantesa en la vida adulta).

- Degut a raons de tipus social:

Fins el segle XX no es produeix una millora important de l'esperança de vida, propiciada per :

- * Avanços de la medicina.
- * Millora de la nutrició.
- * Millora de la qualitat de vida/treball.

La vellesa en xifres

Cada cop més la vellesa adopta un estrat social més ampli, hi ha persones grans de totes les classes socials. Progressivament l'esperança de vida va en augment. D'aquí a uns quinze anys, a l'Estat Espanyol un de cada quatre individus serà pensionista. Això vol dir que s'està produint un canvi estructural de la societat, el dubte que s'està plantejant actualment és si la població activa podrà sostenir a la població vella de demà.

La piràmide de població cada vegada va sent més rectangular, les millores mèdiques, la progressiva industrialització, menys tasques manuals pesades, menys explotació, tenen una influència directa sobre l'esperança de vida.

Cap espècie ha pogut controlar tant la longevitat, els humans, en canvi, modificant els seus hàbits han aconseguit perllongar la seva vida. Les dades següents mostren l'evolució de la població vella:

- Al 1900 hi havia uns 17 milions de persones que passaven dels 65 anys (dades aproximades, no existien estadístiques a nivell mundial). Al 1982 hi havia 342 milions de persones que superaven la barrera dels 65 anys.
- A l'any 2003 es creu que hi havien 2.500 milions de persones que superaven els 65 anys, o sigui, una cinquena part de la població mundial.
- A l'Edat Mitja l'esperança de vida era de 40 anys. Al segle XXI s'està doblant aquesta xifra.

Com cal entendre la vellesa?

Durant molts anys, s'ha mantingut la idea de vellesa com una involució, un tornar enrera.

Actualment aquest concepte s'ha vist modificat considerablement, es pretén un enfocament diferent, l'envelliment no com una involució sinó com un canvi, com una manera d'intentar veure la seva part positiva i ressaltar-la. Veure el canvi que implica el fet d'envellir i acceptar els deterioraments que comporta, sense traumes.

Així doncs, hi ha dues maneres totalment oposades de veure la vellesa:

- Parlar-ne en termes negatius: soledat, abandó o rebuig, discriminació, malaltia, ... tot aquest conjunt de factors que formen part de la vida i la problemàtica de la vellesa.

- L'altra cara de la moneda representa centrar-nos en els aspectes positius del procés natural que implica fer-nos grans. Caldria parlar d'independència, participació, autorealització, dignitat, saviesa, experiència en la vida, contribució a la societat, creativitat, seguretat econòmica, suport familiar, sosteniment dels sistemes públics sanitaris i de pensions, integració generacional, benestar, envelliment saludable o accés a la capacitació...

«La maduresa és un bon moment per mirar enrere i fer balanç del passat que s'ha viscut i del que encara ofereix el futur. Defugint dels tòpics i els dogmes que es limiten a descriure la joventut com l'època més feliç i la vellesa com l'inici de la decadència, cal centrar-nos en la màgia i la saviesa» (Lya Luft).

REMEI SALVAT-PSICÒLOGA
ISEP CLÍNICA BAIX CAMP

• Subministrament de papereria i escriptori

COMERCIAL REUS
4 a t r e

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

LES TOSQUES, EL MAS DE MORENET, LA FONT DEL ROURE I EL CAMÍ DELS CINGLES

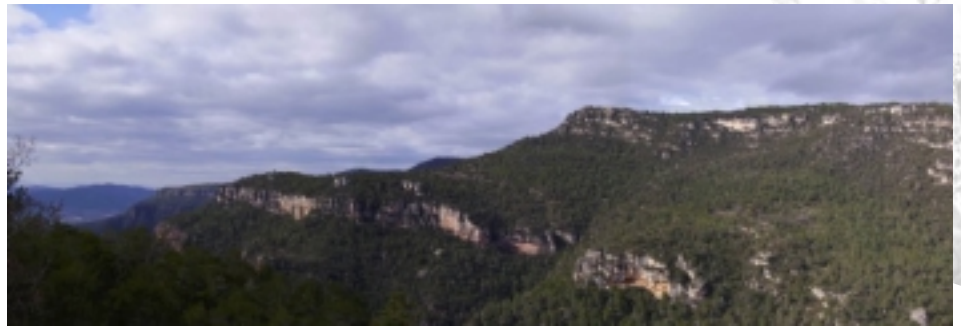
Avui aprofitarem el conegudíssim camí de les Tosques no per arribar a la Mussara, sinó per fer un volt i agafar perspectiva del nostre terme.

Per qui no sàpiga com començar, el camí de les Tosques s'agafa sortint del poble per la font de les Creus. Hi ha algun pal indicador que ens anirà dirigint cap a les Tosques: primer per pista i després per un camí que conserva, encara, força bocins empedrats. A més a més està marcat com a PR (franges grogues i blanques).

Farem gairebé tot el camí, és a dir, travessarem el barranc, passarem pel pla de les Tosques i seguirem el camí del mateix nom sense desviar-nos fins arribar just per sota del cingle on hi ha el refugi de la Mussara. El camí desemboca en una bifurcació.

Nosaltres seguirem el sender que se'n va cap a la dreta, el que està marcat amb un petit triangle groc i, per tant, deixant de banda la marca groga i blava del que se'n va cap a l'esquerra. Aquest sender, força boscós, travessa el barranc de l'Encens i arriba fins a la pista d'entrada al mas de Morenet. Durant el recorregut trobarem una cruïlla on hi ha un pal del Reus Deportiu (hi posa Mas de les Tosques) que ens indica la direcció cap al mas de Morenet, la que hem de seguir. A partir d'aquí el sender va pujant progressivament.

Arribem, doncs, a la pista i la seguim fins a la carretera. Girem cap a la dreta,

Peu foto: Vista cap al poble de la Mussara feta des del sender que arriba al Mas de Morenet, pràcticament a mig camí de l'excursió descrita.

caminant per la carretera fins a trobar una marca de GR. Durant un bocí seguim aquest GR, és a dir, les marques vermelles i blanques, que descendeix ràpidament. Arribem a la font del Roure (on hi ha font però no roure).

Aquí abandonem el GR per agafar el sender que marxa cap a la dreta (cap a l'oest): som al camí dels Cingles. Tot just començar, hi ha una petita bifurcació, cal anar a la dreta. Després en trobem una altra, en aquest cas, cal anar a l'esquerra. En cas de dubte hi ha algunes franges blaves i grogues (no creus) que ens poden indicar la direcció correcta. Passarem pel cingle Clos i pel del Martí, els quals, malgrat el bosc, ens ofereixen una bona panoràmica cap al sector sud-oest del Camp de Tarragona acompanyat de la serra de l'Argentera, la Mola de Coldejou, Llaberia, les muntanyes de Vandellòs i, al fons de tot, el Port, amb el Caro inclòs. El camí dels Cingles primer va gairebé de pla, però acaba baixant fort. Al capdavant

de la baixada hi trobem el pla de les Tosques. I d'aquí, cap a l'esquerra, camí de les Tosques avall fins a Vilaplana.

Aquesta excursió es pot fer en un matí, però per fer-la tranquil·lament és millor agafar tot un dia (eviteu els de més calor o xafogosos). Emporteu-vos el dinar i gaudiu-la.

Mapa utilitzat: Muntanyes de Prades escala 1:25.000 Editorial Piolet.

ESTER BORRÀS I GIOL

Josep Tost

Queviures i Transports

Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

FE D'ERRATES

Rectifiquem la llista de nous nats durant l'any 2005.

Miquel Marín Sans
 Maria Prades Moreno
 Irina Mestre Closa
 Oriol Mariné Mariné
 Armau Lozano Martínez
 Isona Matallana Aymamí
 Jaume Gelonch Aymamí
 Biel Gelonch Aymamí
 Ismail Saddouk Benamare
 Ruht Gallisà Pellicé

Adrià Castell Cantí

A la carta del Rei Blanc hi apareix l'any 2005 i hi havia d'anar el 2050

Rectifiquem, també, els errors en l'apartat de la Fototeca interior:

Fotografia cedida per Juanita «Olla» i no per Anita Munté

Els noms correctes de les cusidores són les següents:

D'esquerra a dreta:

Fila 1.- Maria «Torera», Antònia de Reus, Tereseta del Mas, Paca «Sunta», Rosalia «Manyana», Encarnació «Virella», Magdalena «Faves» i Genoveva «Morenet».

Fila 2.- M. Teresa «Cinto», Lola «Manyana», Dolors Aymamí, Raquel «Bové» i Antonia Vall.

Fila 3.- Rosalia «Ramona», Rosa «Racona», Teresa «Teodora», Juanita «Olla», Teresina «Mariné» Virginia «Manyana» i Rosita «Bodro». Nena: Blanca «Ritu».

el racó de la llar

VAM VISITAR BREDA

La majoria de lectors de "Lo Pedrís" sabeu ben bé que per TV3, cada dilluns i dimarts a la nit, es projecta una sèrie que es titula "Ventdelplà". Aquest poble existeix realment a la geografia catalana, es diu Breda i pertany a la comarca del Maresme.

Aquest municipi és especial pels seus carrers, les cases, la plaça principal amb la Casa de la Vila, el temple parroquial i el seu campanar d'estil romànic, molt semblant als campanars romànics del Pirineu Català, com els de Boi-Taüll, Ripoll, etc. És l'escenari on es desenvolupen totes les accions d'aquesta sèrie televisiva, que encara es segueix projectant.

Motivats per la curiositat de conèixer aquests indrets de Catalunya, l'Associació de Jubilats va programar una sortida Cultural per tal de poder visitar-los de ben a prop. Així doncs, el dissabte dia 17 del desembre passat, vàrem sortir de Vilaplana de bon matí amb autocar i després de passar per Reus, per a recollir uns quants viatgers, ens encaminàrem cap a l'Arbóç del Penedès on hi férem una parada per

esmorzar. Després, cap a Breda falta gent. En arribar a la vila visitarem un taller de ceràmica. Vàrem veure com el "mestre terrisser" feia uns utensilis de fang: torretes, gerres, cànirs, guardioles, cassoles, plats, etc. Tots quedàrem meravellats de la destresa amb que ho feia. Després visitarem per fora, sense poder entrar dins, les cases de la "Teresa", del "Veterinari", d'en "Rafa", el bar "Tramuntana" i la plaça de la vila on ens

férem moltes fotografies per guardar un agradable record de la visita.

Seguidament, ens dirigírem a la població d'Hostalric on hi férem una visita panoràmica sense sortir de l'autocar. Després, anàrem fins a Malgrat de Mar on vam dinar en germanor amb altres viatgers jubilats d'altres poblacions catalanes.

L'última activitat que vàrem realitzar l'any 2005 va ser aquesta Sortida Cultural, ja que el diumenge anterior, el dia 11 de desembre, tingué lloc el berenar de Pre-Nadal a la Llar on la petita coral "Amics de la Cançó" va interpretar un repertori de nades populars, algunes de les quals varen ésser cantades amb la col·laboració de molts dels assistents. En aquest acte els presents, a més dels associats absents, foren obsequiats amb una felicitació de Nadal i una participació d'un euro de la Loteria Nacional de Nadal. No hi hagué sort!

Amb tot això, es revela que l'Associació de Jubilats de Vilaplana segueix realitzant actes de solidaritat i companyonia.

JAUME MESTRE

LA CARBASSA

La carbassa és un fruit que té mala fama i sempre parlem d'ella menyspreant-la.

Així diem:

"Si no aproves el curs et donaran carbassa"

"Si a un jove la núvia el deixa, li ha donat carbassa"

"Si un noi tomba tota la sala de ball i ningú vol ballar amb ell, tothom li dona carbassa" i així molts d'altres.

Nosaltres ens hem proposat lloar les virtuts d'un fruit tan marginat.

Si vols fer un bon menjar el que jo et recomano, és que gastis carbassa com diu Karlos Arguiñano.

Diuen que la "Vichisuàs" de sopes és la millor, però agrada més a tothom la crema de carbassó.

Si tens convidats a casa dels que són molt primmirats, si els fas bunyols de carbassa quedaran al·lucïnats.

Si fas règim amb carbassa et sentiràs àgil i viu, aniràs a esquiar a l'hivern i amb bikini a l'estiu.

Tens cara de carbassa i de taronges sense suc, el dia que tu vas néixer es va morir el nostre ruc.

Carbassa m'han donat tallada amb un destraló, més m'estimo una carbassa que una cuixa de moltó.

Mengeu força carbassa i tindreu el cutis fi, doncs jo sense la carbassa no vaig res més que patir.

Tinc una carbassa plantada a baix a l'hort, que al florir si el sol li toca sembla que tingui flors d'or.

Llegiu bé aquestes lletres i mengeu molta carbassa, encara que hi ha qui diu que amb poca ja n'hi ha massa.

Curiositats:

- Al nostre poble, i fins a la nostra infància, durant moltes generacions, es jugava a un joc que es deia "el joc del pare carbassot". Potser seria bo recuperar-lo.

- També tenim un costum que quan en una discussió una persona s'enreda amb moltes paraules li diem: "calla, que t'enfiles com una carbassera".

- Una dita molt antiga fa així: "Un quintar de carbassó no fa una unça de greix.»

MARIA RUFINA I PEPITA JÚLIA

LA NOSTRA FESTA MAJOR PETITA

Sant Sebastià és la festa major petita, la que en diem de l'hivern. Aquest any va caure en cap de setmana i per tant va poder ser una mica més lluïda que d'altres anys.

Com sempre, divendres dia 20, hi va haver Missa Major, processó i a la tarda, HAVANERES.

Dissabte la xicalla va tenir un «toro» mecànic (ja han arribat els americans), al vespre, l'actuació d'«Eclipse Latino» i la «Disco-Mòbil» va acabar d'arrodonir el dia.

Va ser un ball força concorregut, perquè sembla ser que n'hi havia «un» que cel·lebrava quelcom i va omplir el ball amb tots els convidats. (per cert, felicitats).

Després del ball no hi va haver pujada a La Mussara ni xocolatada. El refugi estava tancat. Coses que passen!

Diumenge, altre cop missa, al migdia pallassos a les escoles i per la tarda teatre amb els de La Pobla de Mafumet. Van representar l'obra MANAMÚ, que els va sortir força bé.

Però, què va ser quasi més important que la representació? Doncs que hi havia d'espectador el Joan Reig dels «Pets». Semblava que ja el teníem molt vist: a les manifestacions de pagessos, a les concentracions, però el fet que pugés al poble a passar l'estona i li poguéssim demanar un autògraf, això són figues d'un altre paner. Així que va haver-hi un bon rebombori i un final de festa més... «glamurós».

Fins l'any que ve.

BREU PINZELLADA DE NADAL-2005

I... vam fer cagar el Tió, els patges recolliren les cartes, els Reis Mags es van portar força bé...

En fi, un bon Nadal i un prometedor començament d'any, no?

CARNAVAL AL CASAL

El passat 26 de febrer es va celebrar al Casal el tradicional ball de carnaval.

L'edició d'aquest any va ser força concorreguda i animada. L'espai de la pista l'omplien la canalla, alguns pares i un parell d'animadores que no paraven d'animar a la concurrència. Ara bé, com és normal, els més petits sempre són els més participatius de la festa, tots van venir amb les seves disfresses: pallassos, spidermans, dràcules, etc.

El confeti i els esprais de colors no hi van faltar, com tampoc no hi va faltar el berenar de coca, avellanes i refrescos que es va oferir a tots els assistents.

LA REDACCIÓ

COMUNICAT DELS INNOCENTS

Com ja deveu saber vilaplanencs i vilaplanenques, cada any al dia 28 de desembre és el dia que es podreu trobar alguna innocentada pels carrers o places del nostre poble.

Però no es que estiguem gaire satisfets molts de nosaltres per part del nostre estimat i excel·lentíssim "Ajuntafems" (des de sempre que quedi clar i és igual quin partit o partits hi hagi al capdavant...), sempre ens han fet la guitza!!! Les nostres innocentades sempre han estat desmuntades i/o eliminades a mig matí com a molt tard. O sigui que els únics que ho han pogut veure són els treballadors que van cap a guanyar-se les garrofes de bon matí...i els altres què? Ho és que no tenen dret a veure tal treball i/o obra artística? Que sapiguem tenen el mateix dret a veureu oi? (Tothom paga impostos, eh que sí!?) Doncs, volem que les innocentades quedin presents durant tot lo dia. Una cosa que és per a tothom! I molt important, les innocentades a la nostra vila han sigut any rere any tota una tradició, una tradició que en pocs pobles és present, i que entre tots naltros ho hauriem de mirar de conservar...si no és que es vol perdre, es clar! O sigui que no ens feu acabar la paciència ni les ganes de seguir endavant!

Des d'aquí, a la nostra revista local-rural Lo Pedrís, K*V vol reivindicar que: el dia dels Sants Innocents a Vilaplana siguin declarats com a Festa Rural d'Interès Cultural (F.R.I.C) a partir d'aquest any 2006.

Des d'aquí també volíem explicar-vos (ja que molts no ho haureu pogut veure) les diferents innocentades durant aquests últims anys.

A l'acabament dels anys 90 es van tapiar alguns carrers (entre ells el carrer estret del costat de Cal Bruno), es van col·locar tots els contenidors verds damunt la rotonda de

la carretera (fent així una nova obra d'art), es va fer un aquari dins la cabina de telèfon, també es van canviar les plaques noves dels carrers per les velles del "règim", una zona blava al carrer Nou, i a partir de l'any 2000 es va poder veure conreat un hort públic a la cruïlla de davant de Ca l'Hilari, la senyalització de trànsit pel nucli, fer l'antic abeurador davant de Cal Teodoro, un pessebre gegant a sota l'Ajuntafems i una nova guarnició de l'arbre de Nadal, també es va omplir tot el carrer Major de bandes rugoses, es van pintar tots els pilons de color rosa, es va obrir un nou telefèric Vilaplana - La Mussara a la plaça de la Riba com també un aparcament per helicòpter o un nou camp de futbol sala. I aquest últim any es van fer obres a la plaça de la Vila, una a l'antiga església que s'obria la nova discoteca "Cal déu" i la d' "Ajuntafems fés goig!", ah! I es va tapiar el carreró del senyor alcalde!

Això són les innocentades realitzades en aquests últims deu anys.

Ara ens acomiadarem, però no un acomiadament per sempre (això només acaba de començar...), **K*V seguirà informant perquè tenim molt a parlar, però sobretot seguirà lluitant per lo millor pel nostre poble! Salut a tothom!**

K*V

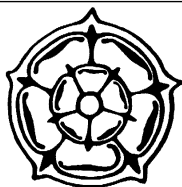

Ajuntafems, i enguany l'arbre què?

Mur carrer alcalde

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTXES

Comercial
ROSAN

Pedrera del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

NENS JUGANT AL RIU

Vilaplana, vint-i-tres de setembre de 1926 .
A la foto hi podem veure una colla de nens jugant al riu, lloc d'esbarjo habitual de la canalla fins fa ben poc.
Ara fa tot l'efecte que els nostres nens no saben ni com s'hi baixa tot i que, segurament, la majoria dels pares tampoc no els hi deixen anar. Però, què hi havia més bonic que anar a córrer, jugar, fer campaments o banyar-se al riu? Al nostre riu!

En aquells anys portava quasi sempre aigua, neta i sense brutícia. A banda de jugar-hi, s'hi anava a rentar i s'hi agafava aigua ja que no n'hi havia de corrent a les cases. Era un indret cuidat. Us en recordeu, els més grans? Bé, no sabem qui són tota aquesta colla però de segur que alguns de vosaltres us hi trobareu. Perquè no ens hi ajudeu?

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

ENTRE AUTOMOBILISTES

CARBURANTS VILAPLANA

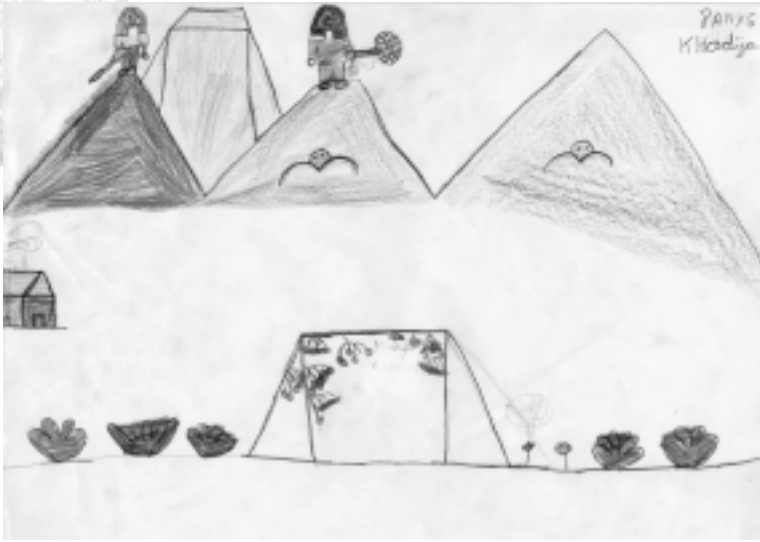
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

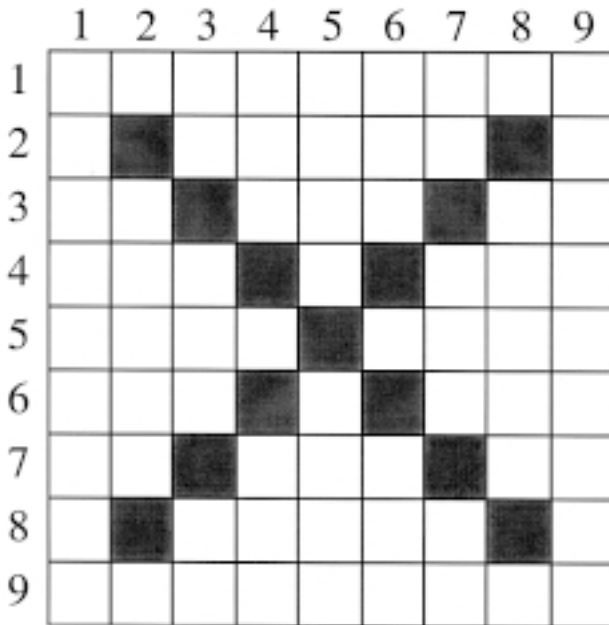
Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

LA FRESA

HORIZONTALS: 1- S'ha de pedalar per fer-la anar 2- Deixes anar l'aigua de la bassa 3- Reial Madrid(?) / 365 dies / On hi tenim la música gravada 4- Hòstia / En aquest mateix moment 5- El Roig que va descobrir Groenlàndia / Cantautor belga que es deia Jacques 6- Poble del Pirineu amb nom d'article / Coalició entre l'Artur i l'Antoni 7- Animal pelut / Alegre, preferentment masculí / Diari madrileny 8- Amb un article és la capital d'Egipte 9- Es posaria molt content.

VERTICALS: 1- Cap i casal (dels pixapins) 2- Fruites no gaire apreciades al nostre poble (més aviat se les ruixa amb Roundup) 3- Gos mallorquí / On vius si no tens una casa gran / Lletra 4- El més famós és El Terrible / Caiguda del cine mut 5- On anem a veure pel·lícules / Pel·lícula de hippies dels anys 70 (amb molt de pèl) 6- La llei espanyola / Grup armat irlandès 7- Existeix / Amb el que tira les fletxes el Robin Hood / El partit del Carod quan va a Madrid (i perd la C de Catalunya) 8- Tenia una fe cega 9- La pàtria (o regió, o nacionalitat o ...???) del Chaves.

F. MARINÉ

HUMOR FORASTER

ALBERT BADIA

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA